

UNIUNEA ZIARIȘTILOR
PROFESIONIȘTI
DIN ROMÂNIA
FILIALA OLT

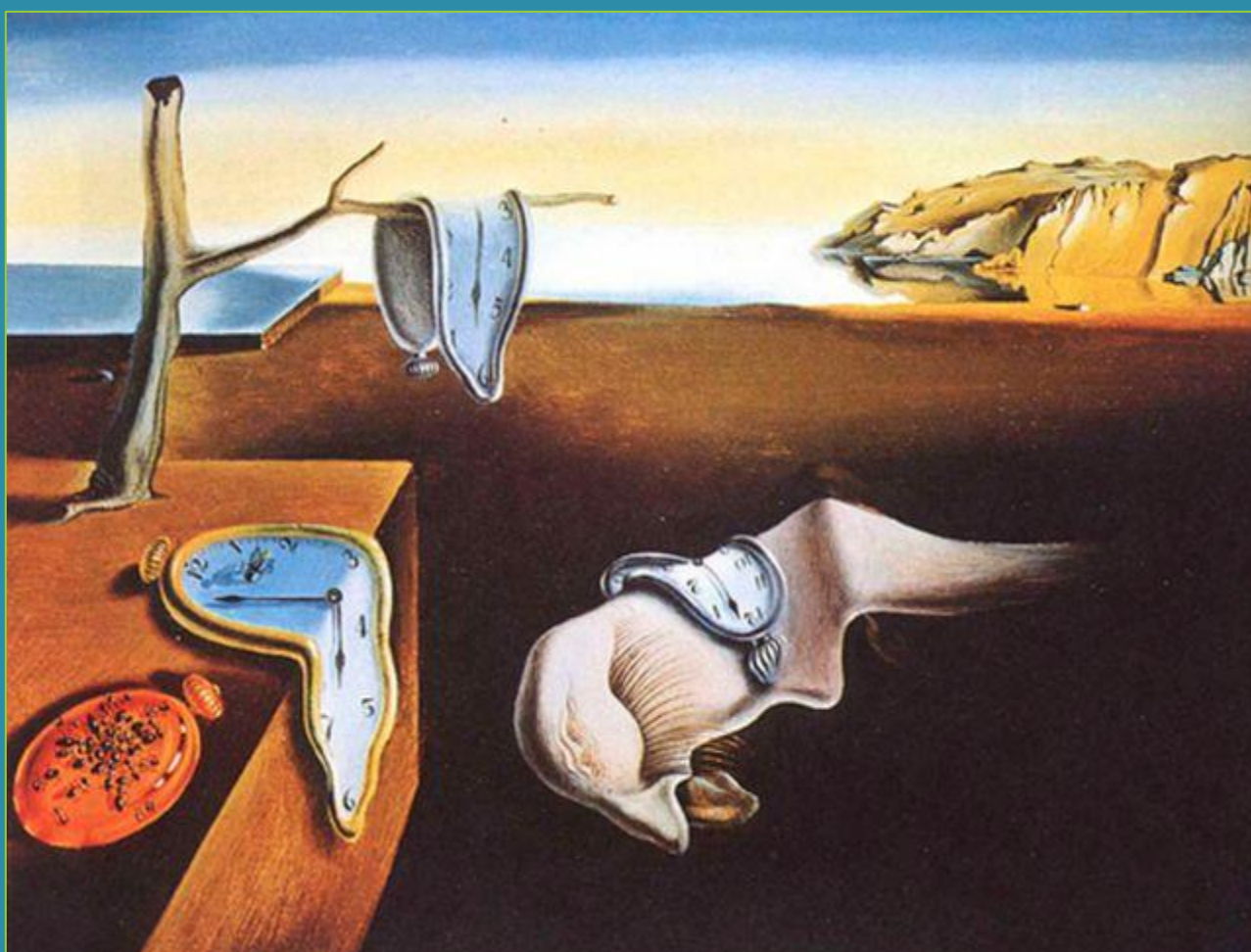
REVISTA PUBLICIȘTILOR DE LA „COZIA LA OLT” (CĂLIMĂNEȘTI,
RÂMNICU VÂLCEA, DE LA „COZIA LA OLT” (CĂLIMĂNEȘTI, RÂMNICU
VÂLCEA, DRĂGĂȘANI, SLATINA), APARE SUB SIGLA UZPR FILIALA
UZPR OLT

CLIPA LITERAR - ARTISTICĂ

SERIE NOUĂ

ANUL II NR. 3/4 (7/8) MAI 2023

FONDATORII

DIRECTORI: Constantin GEANTĂ, Elena MANDA

MEMBRI ONORIFICI: Ovidiu Cristian DINICĂ, Paulian BUICESCU,
Maricela - Paraschiva BUICESCU, Mircea VASII, Vivi - Viorel PINTEA

COLECTIVUL REDACȚIONAL

DIRECTORI FONDATORI: Constantin GEANTĂ
Elena MANDA

DIRECTOR ONORIFIC: Florentin SMARANDACHE

DIRECTOR ADJUNCT: Mircea VASII

REDACTOR ȘEF: Constantin GEANTĂ
REDACTOR ȘEF ADJUNCT: Elena MANDA

SENIOR EDITOR: Ovidiu Cristian DINICĂ
Puiu RĂDUCAN

SECRETAR DE REDACȚIE: Elena MANDA

REDACTORI: Mircea VASII
Puiu RĂDUCAN
Mihaela Aritina IONESCU
Ana VASILE
Maricela - Paraschiva BUICESCU
Ștefania MARINEANU
Cristina NĂLBITORU
Tiberiu ZAMFIR

COPERTĂ: Constantin GEANTĂ

TEHNOREDACTARE: Elena MANDA

CORECTURĂ: FIECARE AUTOR RĂSPUNDE PROPIUL SĂU MATERIAL

TELEFON REDACȚIE: 0740077942

E-MAIL: c_g_konstantin@yahoo.com

PE PRIMA PAGINĂ SE AFLĂ: PERSISTENȚA MEMORIEI

Persistența memoriei (în spaniolă *La persistencia de la memoria*, în catalană *La persistència de la memòria*) sau *Ceasurile topite* (în spaniolă *Los relojes blandos*) este o pictură cunoscută a lui Salvador Dalí ce a fost realizată în anul 1931. Realizată prin tehnica uleiului pe pânză, ea este o pictură suprarealistă și are mărimea 24 x 33 cm. Astăzi este amplasată la Muzeul de Artă Modernă din New York. Sursa Wikipedia

CEI CARE DORESC SĂ PUBLICE ÎN ACEASTĂ REVISTA SUNT RUGAȚI SĂ RESPECTE URMĂTOARELE :

1. *Materialele să nu depășească 2 pagini format A 4;*
2. *Să fie dactilografiate la 1 rând în Times New Roman cu caracter de 12;*
3. *Materialele să fie trimise în Word;*
4. *Să fie însoțite de un scurt CV;*
5. *Pozele autorilor se trimit format JPG;*
6. *Materialele trimise se publică numai după selectare;*
7. *Materialele nepublicabile ne se returnează*
8. *Autorii sunt rugați să folosească un limbaj decent și să evite pornografia, aluziile la persoane publice și orice fel elemente care nu a au de-a face cu o exprimare decentă*
9. *Să nu trimită materiale în manuscris deoarece acestea vor fi refuzate*

REVISTA APARE SEMESTRIAL

ISSN 2668 – 6759
ISSN -L 2668 – 6759
(format tipărit)

POEME

Florentin SMARANDACHE

SE CREȘTE ÎNĂLȚIMEA DIN ATOM

Orduriere culori adună

crepusculul,

viața

spânzură de-un felinar.

Se crește înălțimea

din atom,

Nu o vei mai poate

ajunge.

MĂ ISPĂȘESC CELOR DIN URMĂ EMOȚII

Trup uscat

din care se scurge

ultima picătură

de suflet.

Cămări golinde

ale simțurilor.

Mă ispășesc

celor din urmă emoții

întru așteptarea mea,

inima în Nifelheim:

grotă

cu amintiri.

DEPARTE SÂNT DE MINE LA KILOMETRI LUNGI

Mă vizitează din-afară

putreda boală,

cu acte în regulă

mă vizitează.

Departe sunt de Mine

la kilometri lungi

de îndoieli.

Colericul crivăț

cu mâinile-i de gheață

mă strânge la piept.

VISCOLUL FLUIERĂ-N BISERICĂ

Limită de întuneric

Își dau cu degetele-n ochi

stelele,

abstrus luna urcă însă

cu albe bandaje la cap.

Aglomerate

pe margini de rigolă

nămoale,

cu tălpile crăpate.

Prin sparte lucarne

viscolul

fluieră-n biserică.

POEME
Corina VLĂDOIU

timpul mă somează să-mi definesc sentimentele
le amestec, zi cu noapte, cald cu frig, iarnă cu vară
simt pe aici pe undeva inutilitatea încercărilor
dorm mereu crispată
și-mi țin căpătâi inima
uneori când visez
îmi pare că sunt femeia care cântă la flaut
fără să simtă notele
o liniște ciudată îmi face urechile să țiuie
culeg cu degetele tremurânde o scamă
de pe mătasea pielii mele sidefii
și-mi pare a fi o pană căzută
din aripa îngerului speriat
venit să se odihnească
pe podeaua visului
un fluture roșu se zbate să zboare
prin poveste
cu liftul ruginit
nu-l lasă cheile ce-i sună în aripile mici
rămâi aici... rămâi aici...

am dreptul să alerg uimită,
pe străzile tale cleioase, cu ploii reci și surde
am dreptul să aștept până când
până când oasele mele vor fi fluturi
am dreptul la vitrina cu ore
ele îmi măsoară secundele somnoroase și suave
am dreptul să-mi aleg nopțile și zilele mele obscene, nerușinate
(devin victimă seducătoare minții tale vorace)
am dreptul să port în buzunarul de la piept, buzele tale
ca pe o batistă elegantă la un costum de îndrăgostită parșivă
am dreptul să respir (tot îmbrățișând) trupul tău obosit
cu năpustiri de evă iubită și părăsită
(în varianta asta și invers)
am dreptul să te cer(t) cu pumnul bătut în masa tăcerii lăsate între noi
aș vrea să te uit și să te primesc înapoi în toate durerile mele chircite
am dreptul să mă ierți
(știu că din păcatul meu voi crește o altă iubire)
am dreptul la clipa mea de noroc orb
chiar dacă sunt indecisă și n-am înțeles rostul viețuirii cu tine
și cu baloanele tale pictate de cuvinte stâlcite
am dreptul să cred că am dreptul

cum se poate muri?
pur și simplu

unde se poate muri?
pe pământ în aer pe apă prin furtuni de nisip
în brațele cerului
la pieptul lunii
sub aripa caldă a cocorului
în ochii orbului
în absența ta
cine poate muri?
lacrima ce brăzdează indiferentă obrazul uitat
în paradisul unei iubiri părăsite de
un adam și o evă

nu ești o alegere prea bună
semeni cu o carte îmbrăcată în piele groasă,
brută
îți acoperi cu pagini diforme trupul gol
cu mâna stângă ochii,
să calci (intenționat) greșit
ce-mi pasă?!
te-am văzut anul trecut într-o gară și nu am oprit
citeai (concentrat) o altă carte cu scrisul aplecat, de mână
află, dacă nu știai încă
semeni acum cu oarecine (după chipul și asemănarea ta)
nu te mai plac (ce pot să zic!)
sunt invizibilă
nu mai am nicio culoare
ești invizibil
nu mai ai nicio culoare
suntem infi(r)mi
acuarela nu poate masca inimile care ne lipsesc
chiar dacă stângace le-am cusut pe pielea ta, pe pielea mea
în dreptul meu, în dreptul tău (la manșete)
nu m-am priceput niciodată să cârlesc suflute și nici trupuri
la piept sticlesc doi dinți din față sau trei cum ar fi zis Sorescu
abia m-am eliberat de funia cu care m-ai spânzurat de trecut
și simt zenit
da, simt zenitul
necunoscut
dar e acolo în infinit
și pasul meu cel gol se lungește adolescentin
să cadă de pe globul tău cel verde crud
n-aud în căști acum (decât) un lung descântec de dor, de sfânt cuvânt
atât aud...

REVISTA PERSPECTIVA, IMPRESII DE CITITOR
Constantin GEANTĂ

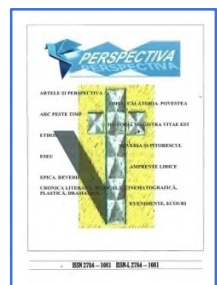
De câte ori primesc revista PERSPECTIVA, coordonată de către doamna profesoară Corina Vlădoiu o citesc cu interes deosebit. Este o revistă captivantă în care sunt publicate poeme, eseuri, cronici, bucăți de proză foarte interesante.

Doamna profesoară Corina Vlădoiu, care este o poetă și o prozatoare foarte talentată, scrie la fiecare număr al revistei articolul editorial în care abordează subiecte de actualitate care se referă fie la lumea cuvintelor și a ideilor, la rolul cărților în viața omului, la rolul poeziei, la tema legate de rolul omului în comunitate și în univers dar și la multe alte aspect ale creației, frumosului destinului uman, conviețuirii armonioase etc.

Revista este structurată pe secțiuni cum ar fi:

- Editorial;
- Eveniment ;
- Historia magistra vitae este;
- Arc peste timp;
- Ethos;
- Arte;
- Amprente lirice;
- Epica. Reverii;
- Cronica literară;
- Eseu.

În paginile revistei semnează autori diverși. Dintre autorii care de-a lungul timpului au încântat cititorii, au modelat și modelează gustul estetic al acestora amintim pe: doamna Corina Vlădoiu, Christian W. Schenk, Iulian Bitoleanu, Cristian Ovidiu Dinică, Ionel Bota, Dragoș Teodorescu, Veronica Baciu, Cristian Gabriel Moraru, Nelu Barbu, Angela Dumbravă, Adina Popescu, Daniel Ioniță,

Nicoleta Katalina Păuliș, Sherzod Aritikov, Geo Galetaru, Nicolae Nistor, Maria Rogobete, Ilorian Păunoiu, Mihai Călugărițoiu, Ionuț Pande, Mihail Coandă, Lilioara Macovei, Robert Eugen Turturea și mulți alții.

Aș concluziona că Revista PERSPECTIVA, subintitulată Revistă de Arte Cultură și Civilizație, condusă de către doamna profesoară Corina Vlădoiu care are alături un Colegiul de redacție format din Redactor-șef Cristina Hanganu, redactori: Cristian –Ovidiu Dinică, Florin Preda – Dochinoiu, Mihail Coandă, Adina Popescu și o echipă de tehnoredactare, procesare, tipar formată din Ion Gheorghe Chirian, Cristina Anișoara Zainea, Dan Leahu, este o publicație deosebită în contextul revuistic contemporan.

Închei aceste însemnări citând din editorialul Dragostea de carte semnat de către doamna Corina Vlădoiu care a apărut în revista PERSPECTIVA din aprilie 2023: „În oferta de carte contemporană avem oportunitatea de a <<întâlni>> cărți de literatură română și universală ce au scris istorie, cât și volume semnate de scriitori aflați la început de drum. Cărțile pot oferi evadarea de care avem nevoie și universal imaginari perfect pentru a ne elibera de stresul cotidian. Totodată, cărțile ne vor invita la meditație și ne vor ajuta să învățăm să privim viața și realitățile ei din unghiuri diferite. Modul de scriere și temele abordate de scriitorii români și străini ne pot captiva și ne pot face să ne relaxăm în lumea cuvintelor. Totodată, ne vor aduce în față povești reale sau imaginare, care să ne ajute să înțelegem mai bine atât trecutul acestei lumi, cât și prezentul. De asemenea avem oportunitatea de a ne explica universul interior prin intermediul cărților care ne pot oferi chei de aflare a răspunsurilor.”

„Lectura este o formă a fericirii. Ultima la care vom renunța.” – **Fernando Savater**

*

„Un cititor trăiește o mie de vieți înainte de a muri. Cel care nu citește trăiește o singură viață.” – **George R. R. Martin**

*

„Citim ca să aflăm că nu suntem singuri.” – **C.S. Lewis**

*

„Când înveți să citești, devii liber pentru totdeauna.” – **Frederick Douglass**

FASCINAȚIA NISIPULUI

Din volumul *Flori de hârtie*, apărut la Editura ePublishers, 2022
Iosefina SCHIRGER

Uneori oamenii cad într-un abis adânc, dar vine o speranță, se agață de un gând și îi vezi dimineța, la lumină, zburând. E o pasăre care mi se năzare la fereastră. Mă feresc cât pot de umbra ei albastră. Pasul trece, eu rămân... Ce să-i tac și ce să-i spun? Vară, iar m-am întristat c-ai venit și ai plecat! Vară, rabzi îndepărtat? Vara mea din muguri și din frunze, n-am ajuns la ale tale buze! Speram absurd, cu disperare c-ar fi deajuns o-mbrățișare, dar nu va fi nicio schimbare. Dimpotrivă, un abis mai mare... Venisei, cu cerul atât de aproape, cu munți și păduri, poiene și ape. Ai venit cu tot ce nu e spus și nu am scris, ca o umbră, ca un vis, să-mi arăți cerul deschis. Aș vrea, sorbindu-ți apa să mai trec într-un pământ mănos, bogat, din sec, dar tu mă lași, mă lași să sec, când eu aș vrea - Ai vrea? - să mă înec. Puteam încăpea într-o cutie poștală, puteam umple cu noi o pagină goală, puteam zbura imaterială. Un cer de taină și de vânt părea deschis înspre pământ. Apelor tale parcă le descânt! Ai căzut ca o ninsoare peste-un bob de grâu ce are înc-o vară la picioare. O să se-așeze cerul, de fața ta, aproape, cum vine blând furtuna din ale tale ape. Nu lua în seamă minunea! Era o dimineță ca toate diminețile ce ne zâmbea. Nu te amăgi că ni se cuvenea! Parcă nu ni se întâmplă nouă! Parcă-i vară, parcă plouă, parc-am fi iarbă cu rouă. Ce ne dă aripi e un mister, de ajung aripile tale la mine, în cer. M-am gândit ție să-ți las, zmeul meu, zmeu uriaș, un fragment dintr-o iubire, în clepsidră nemurire. În sfârșit, un praf de stele am găsit, cât să trăim o vreme diferit. Ce altceva ni s-o mai fi pregătit? Miracolul nu e tangibil. Vine din interior. E un val de sclipiri, dorințe, culori... E magia ideii de dor. Cum să ajung la inima ta decât cu toate vorbele astea de catifea? Ești bine acolo pe stea? Și deodată se făcu să-mi apari în cale tu: șase ochi și o guriță pe o ramură de viță. Zâmbete a fluturat și părea așa-ncurcat, că m-am gândit la gustat. Dacă n-o fi cu păcat! Eu o briză, tu un val, eu o vale, tu un deal, eu o Dunăre, tu mal... Înțeleg că ai acolo ce să faci, dar să mai treci să te mai văd, să mă împaci! Nu ți-am spus și nu ți-am scris! Nu-i poveste și nici vis. E un cer ce s-a deschis. Slăbiciunea mea, închipuire, ai ajuns o carte subțire, o de-o vară, de apă, mortală iubire! Distanța ne va proteja și tăcerea, cât e ea de rea! Te ating cu vânt, visata mea! Vezi, vară, iar mă deșir! Fără tine încerc să trăiesc, să vorbesc, să respir. Tot ce am pierdut a fost înlocuit cu ceva mai bun. Trebuia să îți spun. Armonia mea interioară e istorie, iară, de când un neo-avangardism, nu, un post-modernism în proză mă omoară! Străine, ard într-o flacără! Sunt gata s-alunec mintea îmi scapără. Du-te! Te apără! Sunt înfricoșătoare și acaparatoare și am o aripă care mă doare. Dar n-are legătură cu tine, cicoare! Sunt ore când sunt tristă, sunt zile când nici el nu există. În universuri paralele fug cu o artistă... Unde te duci? Când o să vii? Mi te arăți ca o noapte pierdută în plină zi. Nu înțeleg exact unde se termină el și unde începi tu: două dileme, două poeme ce mi-au ars sufletu'! În tine curg izvoare, în mine cerul doare. Ridică-mi privirea! Fă-o să zboare! Atât: ca două trenuri vom trece în viteză. Nu știi vreo gară mică, nu ai vreo ipoteză? Ce repede se scutură teii pe drum! Acum e vară, acum e Crăciun și n-apuc să-ți spun! Cerul va cădea peste ape. Vor veni ploii, ploii neîntâmpate, pământ cu pământ să se adape. Credeam că o să ajungem într-o poiană cu flori, pe malul unei ape dulci, în zori, două păsări, la nori. Credeam că nu mai e niciun zid, că cerurile spre pământ se deschid, că în neobosită curgere vii înspre mine și vin avid. În tensiuni și insomnie inima-mi mai bate, scrie, amestecând cerul cu apa, pe o albă hârtie. Hai la mare că e soare! Vei citi într-o scrisoare că de tine mi-e dor tare... Să ne depășim, să ne întâlnim, să ne răsfoim, să ne războim, să ne însușim! Ce tablou sublim! Facem haotic schimb de energii. Ordinea ta e distrusă, lumea mea recompusă. Nu mă trezi! Ce nu vezi te vede, ce nu simți te simte. Mă auzi, vară fierbinte? Poate sunt dependentă de ecoul tău devenit tăcere, de cuvintele tale de lapte și miere. Mă consumi până la punctul de a fi nefericit și eu voiam să te duc, să te iau cu mine la infinit! Cum adică lumea e mică? Pot merge oriunde cu tine. Nu îmi e frică! Întind mâna ca să te simt, dar tu nu ești real, doar mă mint. Voi trage linie peste tine și peste toate cuvintele inutile, în rime, de nu mă faci bine! Vara mea, nu sunt întreagă! Vino, dar și mă dezleagă! Spune-mi că nu-ți pot fi dragă! Cerul de deasupra ta nimeni nu ți-l poate lua. Fă-te râu în calea mea! Lasă-mă să-ți fiu o stea! Vara asta aș vrea să simt ce nu am mai simțit de ceva timp și nu cu versuri nemaiscrise să te mint! Și de m-aș

zbate-ngrozitor și de-am să plâng și de-am să mor, nu o să-mi treacă, zmeu, ușor! Voi sfârși sfârșită. Nu mai știu, ispită, să te fac iubită, să te fac orbită, floare înflorită! Nimic nu e la întâmplare. Mi-am inventat și port cu mine un zmeu mare. Nu te întreba: De ce? Zâmbește, bucură-te de ce e! O încercare, o oarecare, o trecere... Briza mea sahariană te-ar zidi ca pe o Ană într-o carte cât o rană. Nu mai am o minte clară, nici puteri nu mai am, vară! Vino să te văd! Afară. Inima ta nu e sofisticată, nici de vânt, nici de piatră! Lasă lângă ea și alte inimi să bată. Curând ai să știi arta de a iubi, de pe culmile disperării să poți reveni. Ai plâns? Ai ochii frumoși, parcă după mine întorși. Îmi pot face din ei cercei prețioși? Nu trăiesc decât pe jumătate. Cealaltă jumătate așteaptă undeva, într-o carte, neatinsă o imposibilitate. Spre buzele tale de vară toridă vin ale mele de efemeridă și inima-mi bate năvalnic, candidă. Sufletul tău trebuie să fie o rană! Adâncesc, răscolesc în el cu o pană și-mi ține de somn și de hrană. Vară, parcă mi-e mai bine! Vii sau pleci astăzi cu mine? Dacă inima m-o ține! Ești oglinda mea ideală în care mă văd cer, pasăre, ireală. Nu vreau să te sparg din greșeală! Sufletul meu, vară toridă, nu mai e suflet, e o stafidă. Și iar am ajuns la efemeridă! Știi, nu voiam, dar nu mă pot abține să fug, să plâng, să fiu cu tine! Dar asta nu ne-ar face bine! Te iubeam ca pe o ficțiune ce-mi ești cu toți zmeii frumoși, înălțați, de care îmi amintești. Nu contează ce spun eu! Contează cum te simți tu, zmeu! Te-ai echilibrat cu toate celelalte părți ale vieții mele de soldat. Acum sunt pe plus, nemăsurat... Vezi, nici nu știu ce te-ar face fericit! Era o țară mică, dar nu mai rețin. N-a fost un drum spre nicăieri, efemer! Nu ești mai atent acum la păsările din cer? Nu mai pot calcula! Nu mă mai pot apăra scoasă din orbită, în cădere, stea. Nu, n-am probleme cu căldura! Problema mea este arsura. Dacă avem dreptul la o stea, inima mea nu se va putea împăca. Doar în apele tale sunt câteva. Ai văzut? E un tablou cu un cer peste ape. Eu am ajuns la el în vis, sub pleoape. Vară, e o fascinație a mea nisipul fierbinte din apa ta! Respiră! Vezi? Depărtarea doare mai puțin. În lucruri mărunte o să ne risipim. Spală-mi cu apele tale pietrele, care, la începuturi au fost litere, strofele, cărțile... E-atât de târziu! Nu-ți mai scriu. De acum știi tot ce și eu știu! Câte cuvinte aranjate sonor, să ne învelescă emoția cunoscutului sentiment de dor! Îmi e frig, deși e vară. Cerul meu în apa ta coboară. Tu îl lași să i se pară. Nu clipi! Te pot cuprinde sub aripi, ca nimeni să nu mi te poată răpi. Te pot cotropi? Te caut - Cât timp ne-a rămas? - să fim ca înainte: mereu despărțiți de un pas. E ca și cum am să te-ajung vreodată, în ochii tăi să mă simt fată... Va mai veni prin zăpadă o umbră a ta, pe o umbră a mea, să o vadă? De fapt, singura stea căzătoare care contează, ești tu. Cedează! Ți-am clădit și mi-am năruit o lume ca o lacrimă, din poezii, în care obiectele nu au sens. Să nu te-nturii! Să mergem! Nu există poezi, doar poezie! În ochii tăi de pădăie nu sunt decât o floare de hârtie! Cerul peste tine se răstoarnă. Aș putea să-ți fiu eu iarnă? Acuma știi cum e și-o să revii, cum după noapte iar se face zi. Poezia nu s-a schimbat. Necunoscutul e altul: fabricat, destructurat, dematerializat, așteptat... Vino răscolind, simulând o rotire! Vino să tăcem într-o privire, să rămână, neînceptă, după noi, o iubire! Și poate cărarea deschide o poartă și nu e târziu și târziul ne iartă, să nu ne facem două inimi de piatră! Nu sunt decât cuvinte aranjate frumos ca o momeală, ca un os, iar noi, două frunze pe jos...

Iosefina Schirger (n. 1971, Drăgășani, jud. Vâlcea)

Cele peste cincizeci de volume de poezie publicate de Iosefina Schirger sunt însemne la vedere despre nevoia de necuprindere, mărturisiri de dezlegare scrise pe zăpada vieții, cu o caligrafie al cărei destinatar este doar cititorul. Este ecul unei vieți căreia îi trebuie mai mult decât întristări și bucurii: Inima trebuie să bată repede - repede, neînțelese umbre trebuie să sclipească în priviri, diminețile trebuie să fie de smarald, lupta trebuie să fie aproape geloasă, cu accente de furie metafizică, din care niciun aisberg nu se va salva. O cosmogonie a eforturilor omenești. Clipa e trăită cu puterea omului care luptă nu pentru împlinirea unui vis, ci pentru visul însuși. Ea poate să-și vadă viitorul: va ataca țărnul, îl va atinge cu dorința ei, tulburând trecerea prin timp. Un om - un destin - o idee de schimbare prin iubire... Un stil unitar, epistolar, în care cititorul se poate considera fericit că este adrisantul, chiar dacă până acum nu a primit nicio scrisoare. Scrisul zvâcnește, crește, vindecând răni. Timp desfrunzit, mărturii de iubire, dovezi ale dăruirii de sine, infinite posibilități de salvare prin trăire interioară, împotriva lumii ce ne înconjoară...

Ionel Muscalu, 21 ianuarie 2022

POEME

Loredana STAN

**Descântecul dorului
nechibzuit**

Ca pe-o păpădie fără vlagă,
Ne-am risipit trupurile
amorțite
în nostalgia pruncilor
mântuiți
dinainte de-a se naște.
Abia atunci puful sufletelor
noastre
a aflat descântecul dorului
nechibzuit.

Tăcerea fără timp a iubirii noastre
a suflat în luna fără umbră,
ca în păpădia incoloră de visare,
răsărită-n vârful dârz de cruce,
alungând dintr-o singură-ncercare,
smoala vinovată a despărțirii
de infinitul din noi.

Amintirile iertate de destin

Dârz îmi arunci oftatul după Soare,
Așteptând să-mi devină vocea
curcubeu de ore sublimă
care își povestesc atotștiutor neuitarea.
Privirea ta îmi alină tăcerea gândului semeț,
Plimbând iubirea într-un prezent continuu.
Tristețea nu îndrăznește să cucerească
amintirile iscoditoare, iertate de destin,
șoptite întruna de izbăvirea dorului,
un martor brav, un sfânt al fericirii.
Vocea mea și-a lăsat în urmă trupul enigmatic,
sărutat de viața fugară de la miazănoapte,
vegheat de miracol, dar și de suferință,
în labirintul nehoiărit al așteptărilor supreme.
Iar la hotarul anotimpurilor mândre,
vocea mea rătăcește în eclipse neînțelese,
alintându-ți nespuse liniștea împlinirii.

Curcubeie păzite de vânt

Îmi adulmeci tămâia iubirii fără rai,
Cu măreția sufletului cuceritor de sfinți.
Furtuna sărutului meu nemuritor

Îți tămăduiește chipul reînviat
de preaputernica neuitare pătimașă.
Îmi cobori soarele atotștiutor al vieții,
la umbra răzvrătită a singurătății păcătoase,
ca să-l îmbrățișez îmbietor cu nostalgia deodată.
Pe întreg șiragul misterios de curcubeie păzite de vânt,
Îmi dăruiești cerul semeț – căutător de stele.
Pe negândite, îți nasc și melancolia și împlinirea,
Cu ele să-nfiori necuprinsa moarte,
Înțepenită printre miile de gânduri dârze,
Chiar pe tărâmul învolburat de Adam și Eva,
La nefericita miazănoapte, neviețuită de lumina lină.

Îți pășesc jumătatea dorului de viață

Îți pășesc depărtarea numelui împlinit,
ascuns de Dumnezeu la orizont.
Îți pășesc logodna sărutului desăvârșit,
Îți pășesc dârzenia păcatelor învolburate,
mistuite în nostalgia infinită dintre lumi.
Îți pășesc orele sublimă ale văzduhului necreat.
Îți pășesc victoria utopică a morții,
Îți pășesc jumătatea dorului de viață.
Totul ni se-ntâmplă cu rost, atotștiutor,
fără izbăvitorul soare-ntunecat de tristețe,
fără luna părăsită de lumina semeață.
Firescul ni se-ntâmplă necuprins de tăcere,
încât adori să-mi pășești întruna iubirea.

Îngerul meu este de-acum doar cu tine

Mi-am convins îngerul să vină la tine,
Da! Pur și simplu... să renunțe la mine.
Să-l știi eu acolo, să știi că ești bine.
Să stea cu al tău și să vegheze mereu
Când ai ba remușcări, ba întrebări sau dileme.
Tu nu ai habar că la tine sunt doi,
Dar bănuiești că ceva nefiresc și se-ntâmplă.
Ești singurul om de pe lume cu doi
Și vrei să-nțelegi dacă va fi - în final - o izbândă.
Mi-am trimis îngerul păzitor doar la tine,
Am decis să pierd eu, iar tu să fii bine.
Îngerul meu este de-acum doar cu tine.

POEME

Mihai CĂLUGĂRIȚOIU

Universul

La, început,
gaze și praf, sub presiune.
Atât de-aglomerat era,
că nici măcar nu se vedea.

Apoi, a început expansiunea
de constelații, aștri, sateliți, comete
ce trec, adeseori, ca glonțul,
pe la urechea vieții pământene.

Se duc, spre infinit,
în timp și spațiu.
Și, vrând-nevrând,
ne-ndepărtăm,
spre roșu,-n spectrul luminos,
de...
semeni întru rațiune.

Matematic

Ca produs al înmulțirii,
am adunat, rând pe rând, anii,
dăruți, generos, de suma vieții.
Apoi, am început să-i împart
cu iubirea, truda ori tihna.

Uneori, când faptele mele,
funcție de prea multe necunoscute,
n-au dat cu plus,
am făcut schimbări radicale.

Acum însă,
când mă lupt cu scăderea,
sper să ajung la...
rezultatul corect.

Rosturi

De-ai mei, povățuit am fost,
în viață, să îmi fac un **rost**.
Am încercat să fiu ascultător
și-am **rostuit** propria-mi fire.

De mi-a lipsit, cândva, ceva,
am făcut **rost**.
De-am fost, vreodată, întreat
ori s-a simțit nevoia,
părerea mi-am **rostit**.

Când soarta neprielnică mi-a fost,
am evadat prin câte-un **rost**,
găsit, până acum, la timp.

Iar când **rostirea** mea,
pe-acest rotund,
se va-ncheia
și va veni deșertăciunea,
voi constata că
n-are niciun **rost**.
Atunci, Judecătorul va vedea
că ce-am făcut în viața asta
sunt lucruri fără **rost**.

Devenire

Din ființă-n ființă, înființat,
Din suflu-n suflu, însuflețit,
Din zestre-n zestre, înzestrat,
Din știință-n știință, înștiințat,
Din foc în foc, înfocat,
Din dor în dor, îndurerat,
Din trist în trist, întristat,
Din gând în gând îngândurat,
Din ramă-n ramă, înrămat,
Din rouă-n rouă, înrouat,
Din seară-n seară, înserat,
Din noapte-n noapte, înnoptat.

„Venim cu cuvânt și prin cuvinte. Rămânem datorită cuvintelor și în cuvinte.” - V. Banaru

*

„Un cuvânt convinge de multe ori mai lesne decât banul.” - Democritus

POEME

Iuliana LINTE

Elegie de octombrie

Frunzele putrezesc pe alei
Tu cauți umbra-mi ascunsă în tei.

Printre statui și roze târzii
Păsări de noapte, păsări de zi.

Visele bat din aripi nătâng,
Parcă te doare umărul stâng.

Și obosit îndrepti pașii tăi
Către aceiași gingași călăi.

Crochiu citadin

Printre câini și pisici,
îngerii își caută aripile
în tomberoane.

Orașul obosit
își închide pleoapele
una câte una.

Noaptea despletită
mătură cu pletele ei
cenușa zilei.

Vânătorul de șoimi

se pregătea în tăcere
să-i prindă
dar șoimii se roteau
în jurul lui
colivia în jurul soarelui
deodată se trezi în colivie
păsările îl purtau spre soare

Chitucii

Doi chituci la margine de drum
De vorbă stau triști, răzleți, acum.
- Ți mai aduci aminte oare
De vremea când rodeam sub soare?

Aveam coroane, aveam frunziș...
Azi, trecătorii privesc pieziș.
Nici pentru cea umbră buni acum,
Nici de-ncălzit ori făcut scrum.

Matusalemică

Acum ești învins,
Se laudă cu superioritate timpul.
Am spart scrinul tinereții tale
În care zăceau înghesuite
Pasiunea, prietenia,
Libertatea rebelă,
Gustul teribil de a patina în abstract,
Un mai vechi mit al fericirii.
Ți-am jefuit toată geometria asta
De sentimente vlăguite
De arlechinada neîncrederii.
De altfel, nici tu nu-ți mai aminteai cu precizie
Din ce iarmaroc al existenței
Le-ai adunat.
Recunosc:
Tinerețea era un miracol,
Un sedativ la gândul morții.
Însă ar trebui să fii mulțumit:
Pe pământ,
Moartea e desăvârșit orator
În cele multe ale vieții.

„Poezia este limbajul prin care omul își explorează propria sa uimire.” - **Christopher Fry**

*

„Poezia apare când emoția și-a găsit gândul și gândul și-a descoperit cuvintele.” - **Robert Frost**

*

„Poezia este arta de a contopi plăcerea cu adevărul” - **Samuel Johnson**

EPIGRAME

Ștefania MARINEANU

REFORMĂ ȘI REFORMAȚI

O diplomă, precum se știe,
Le dă un drept la meserie,
Dar, când cartonul au pierdut,
Nu știu ce școală au făcut!

„GRATIS” VERSUS „DEGEABA”

Iată-aicea cum stă treaba:
Școala noastră-i gratuită,
Dar, de mulți e nedorită...
Prin urmare-o fac „degeaba”.

„ GLOB PĂMÂNTESC AL ROMÂNIEI”

Nu-i primul diplomat neghiob
Ce a cerut așa un glob...
Un altul vru să dea la școală,
Harta-n mărime naturală.

OLTENEASCĂ

Văzând un cangur săritor,
Olteanul zise cu umor:
Eu cred că Sucă cel ștregar
A pus pe arcuri un măgar.

INTERIMAT

Doamne, toată lumea știe
Că, de-i moartă, nu învie...
Nu ar fi nevasta dusă,
Ci iubita cea ascunsă.

BĂRBAT BETON

Un adevărat bărbat
Stâlpul case-i necurmat...
Dacă altfel pot să zic,
Stă, nu face mai nimic.

„TOȚI BĂRBAȚII SUNT LA FEL”

Un panseu așa tâmpit
Cred că n-am mai auzit...
Dac-așa ați afirmat,
Chiar pe toți i-ați încercat?

FEMEI... ȘI FEMEI

Sunt multe și pe fiecare,
Cu degetul să nu le-arăți,
Sunt și piper și sunt și sare,
Lipsite de prejudecăți...

ÎNGERI ȘI DEMONI

Un înger blând păzește orice fată,
Să nu devină dânsa o stricăță...
Dar, când vedem ce multe s-au stricat,
E clar că unii au și dezertat.

PĂCĂTOASA

Îi spui lumii de-al tău post,
Dar, la tine, n-are rost...
Inima ce-n piept o ai
Te exclude de la Rai!

LAȘITATE

În somn, când el se răcorește,
Nu numai că mai și vorbește,
Dar spune tare, bărbătește,
Și ceea ce, de fapt gândește.

SAMARITEANCA

Să știi că n-am bărbat de dat,
Ci numai de împrumutat...
Eu sunt femeie foarte bună:
Îl ții și tu măcar o lună.

PARTAJ

Iei copilul, eu iau bona,
Hotărârea nu e grea,
Poate să îți fie clona...
Cresc și eu pe lângă ea!

IMATURITATE

Omul necăsătorit
Încă nu e lămurit...
Numai prin însurătoare
Află ce defecte are.

UN VIS, UN POEM, O IUBIRE...

Marian Teodor POPESCU

Este o Sărbătoare a Sufletului și a Poeziei, astăzi 10.12.2022, ziua în care Distinsa Poetă Iosefina Schirger lansează un număr impresionant de volume, șaisprezece, în care versul îi cântă Sufletul plin de Iubire, în care încăpem toți.

S-a născut la 16 februarie 1971 la Drăgășani, orașul lui Gib Mihăescu și al Vinului, din Vâlcea noastră dragă. Am fost colegi la Școala Generală Nr.2 din orașul Drăgășani, fostă „1 Mai”, precum și la Liceul Industrial, actualmente Liceul Teoretic „Gib Mihăescu”. În această perioadă a fost o elevă excepțională, participantă la Olimpiadele Naționale, dar fiind o prezență firească între colegi. Familia, deosebită, ambii părinți Distinși Profesori de Fizică, respectiv Biologie, a dăruit totul. Fratele, Dacian, bun prieten al meu, anunța timpuriu o inteligență scilpitoare, fapt confirmat în anii următori.

Dar cum nicio familie nu este lipsită de tragedii, aici, trece prea devreme în cealaltă lume tatal, Distinsul Profesor de Fizică, la doar 49 de ani. Având pe Dumnezeu ajutor, familia a reușit să învingă. Toată considerația!

„Amintirea-n veci nu piere,
E bagheta fermecată,
Care naște din uitare
Fericirea de-altă dată! ”
Mai păstrăm ceva în noi,
Și dăm timpul înapoi...

Iubirea noastră s-a născut din alb,
Din colț de munte și splendori alpine.
Nimic în jurul nostru nu e calp,
În suflete e cald și bine.

Ne dezbrăcăm de trup în fața lumii,
De-al timpurilor tainic cod.
Lăsăm să cadă seva-nțelepciunii,
Iar Sufletul să fie și rapsod!

După terminarea studiilor liceale, fiecare a urmat drumul său, dar nouă ne-a rămas ceva: versul, ai cărui Slujitori suntem, poate Rapsozi! Iosefina Schirger este absolventă a Facultății de Chimie din Cluj-Napoca și a Academiei de Științe Economice București.

Anul 1997 aduce debutul Distinsei Poete Iosefina Schirger cu volumul de versuri „Pânze de păianjen”(Editura „Mesagerul”, Cluj-Napoca). Apar titluri memorabile: „Nouăzeci și nouă” (Editura „Antim Ivireanul”, Rm. Vâlcea, 1998), urmat de „Al cincilea anotimp”(Editura „Moldova”, Iași, 1999), precum și volume online: „Poezii din 2000”, „Studii, fantezii” (Editura „Sfântul Ierarh Nicolae”, 2018), „Geometrii”, „Ipostaze”, „Călătorii”, „Stări fără nume”, „Dezordini”, „Orbitale”, „Nonsensuri” (Editura „Sfântul Ierarh Nicolae”, 2019), „Variațiuni”, „Fantasme de cretă”, „Cai verzi”, „Dinamică”, „Diversiuni”, „Ulciorul cu poezii”, „Totul e poezie”, „Compendiu de poezie Piramida de euri”, „Integrala retorică” (Editura „Sfântul Ierarh Nicolae”, 2020), „Colecția de zmeie”, „Lecția de zbor în gând ” (Editura „Sfântul Ierarh Nicolae”, 2021), „ Poveste fără sfârșit”, „Accente”, „Neîntâmplte”, „Planete în dar”, „O mare-ntr-o carte”, „Nocturne”,

CLIPA LITERAR – ARTISTICĂ ANUL II NR. 3/4 (7/8) MAI 2023

„Aventură în cer”, „Școala de vise”, „Cum să-ți spun”, „Poeme cu noi”, „Unul spre altul”, (Editura „Sfântul Ioan”, 2021).

Editura „ePublishers” publică în anul 2022 volumele de versuri: „Fântăva cu stele”, „Abstracțiuni”, „Poezii în nisip”, „Poezii cu aripi și nerv”, „Vorbiri la limită”, „Întâlniri lirice”, „Acuarele”, „Meandre cu noi”, „Cartea mea fermecată”, „Scrieri”, etc.

Este o bucurie să trăiești versul Distinsei Poete Iosefina Schirger! O pleiadă de volume, în care sufletul vibrează. Nu este o surpriză! Splendida idilă a începutului a fost transmisă cu multă vreme în urmă! Este o certitudine! Toată considerația !

Strălucirea certă a verbului defăinește valoarea inestimabilă a Sufletului.

Astăzi este Sărbătoare!

Poem în proză, inedit! Versul modern, cernut prin sitele eului, devine haiku. Structura permite transformarea.

Noapte de lectură! Dacă începi, nu te poți opri până la final !

Poezia poate concura, versul este iubire, artă ! Este alt fel existențial, prin care autoarea se autodefineste. Certitudinea exprimată tinde spre vârfurile „Golgotei alese” a Poeziei și a Iubirii!

Deosebită considerație!

Reverență !

Iubirea, alt fel

Cu Azi începe
Poemul Iubirii.
Primul fulg,
Primul vers,
Primul sărut
Pe Suflet.

Vara Iubirii-Iubirea Verii

Dar azi mai suntem încă noi,
Cu dorul dintre nori și ploi,
Cu soare între vers și cânt,
Tu ești Iubire pe Pământ!

Distinsa Poetă Iosefina Schirger este Sora mea de Suflet și de Vers!

„Arta nu ne învață nimic cu excepția sensului vieții.” – **Henry Miller**

*

„Artistul este opusul omului politic, opusul reformatorului, opusul idealistului. Artistul nu spoiește universul; el îl recrează pornind de la propria sa experiență și înțelegere a vieții.” – **Henry Miller**

*

„Fiecare scriitor este un constructor de cuvinte, de catapistesme de cuvinte, de turlă și de sarcofagii de cuvinte. Cuvântul construit poate să aibă gust și mireasmă; poate oglindi în interiorul lui profunzimi imense pe-o singură latură construită; el dă impresii de pipăit aspru sau catifelat, după cum sapă-n lespezi sau se strecoară prin frunze.” – **Tudor Arghezi**

*

„Poezia este numai arta: ea este însăși viața, însuși sufletul vieții. Fără poezie omul nu s-ar distinge de neant.” - **Nichita Stănescu**

*

„Poezia este arta de a face să intre marea într-un pahar.” - **Italo Calvino**

POEME

Ovidiu Cristian DINICĂ

Noaptea Mamei

Mama se ascundea
în spatele gândurilor,
acestea se încăierau, aleargau,
sfâșiau
ca niște fiare flămânde.
Ea le aduna totuși
din părul lor împletea ciorapi
iernilor viitoare.
Veneau orele prânzului și-icereau de mâncare
ea se ascundea după așteptări.
Orele amiezii nu o lăsau
să se odihnească,
secundarul amesteca veacul cu frânturile
copilăriei pe care le păstra
într-un puzzle incomplet.
Obsesia sa timpul o copleșea
aștepta seara să-și plimbe singurătatea
la braț cu amăgirile toamnei.

Mama

Mama încurca adesea sunetele
unele le simțea cum i se urcau pe umeri
ca niște copii răsfățați.
Altele îi ajungeau la urechi
asemeni cuvintelor
ce se rup în silabe și se risipesc.
Ea cauta să le adune și ele rostogoleau lumina
ce devenea sălbatic de albă.
Ningea peste ea ca în copilărie
când merele roși le mânca direct din pom.
Unele cuvinte reușeau totuși să-I escaladeze
memoria
și să dezgrope imagini
ce o întorceau la viață.
Abia atunci înțelegea că timpul a trecut
și plângea până se lasa seara.

Singurătatea mamei

Pe tata l-a ținut strâns
mama
și după moarte.
A fost reținută de frica de-a înălța

aripile
într-o colivie de carton.

Obsesiile primăverii
i-au udat
cu lacrimi
năframa
legată cu nori.

Ea plânge

În visul acesta mama plânge
adună în cuvinte dorul
un pui pe care-l crește la piept
cu gânduri din prag.
Caută lumina în gesturi firave
pe care le împrăștie
în Jocul Marocco
un depier de îndemânarea
de a ridica pe cer iubirea.
Timpul îi numără pașii,
îi poartă tihna pe aleea
unde ploai ase ascunde
în bălți.

Amiaza mamei

Mama cu respirația
tăia imaginea dantelată a zilei
în cuvinte.
Căuta lumina în camera
ce avea căldura
îmbrățișărilor.
Soarele ducea
visele
lăsând în univers săgețile
Obsesiile
trezeau casa
din tăcerea revărsată în prag
la moartea tatei.
Inima Mamei învăța
să măsoare așteptarea
în calendarul cu sfînți.

POEME

Mircea Liviu GOGA

Ăla care putu să facă
Își strânse-ntre sine istoria
ca-ntre buci;
Grămădi pe aragaz creme și
portocale,
Se ticăloși manevrând
păduri.

Ăl mai bătrân căscă gura-n

locul șarpelui și zise: ioc!
Alții veniră, se suiră pe el
Crăcindu-i memoria până-și arătă.
Tovarășii mureau dejugați,
Criticii se popiseră.

Acest viitor e greșeala mea,
Mi-e și rușine că v-am notat,
O să-mi distrug opera operând
Și voi nu.

Am răbdat în nădragi cutremurători
Cuvintele mele să-ți dea să sugi
Și istoria să nu,
Sau aproape.

Cu piatra din locul inimii
Voi da-n voi,
Mama voastră de limbi obeze.

Cu pași de hrean
Cu aleasa discreție a pastârnacului,
Criticii literari și hingherii politici
Veniră.

O, turbate mofturi
În valize colindând Europa!

Așa și meriți,
Nu te uiți cum arăți?
Cu deștiu-n gură călcat
Pe dești de tramvai,
Experimentat în derădere.
O, sezoane, o palate,
Ai vrut o vacanță, ia de-aici!
Nu ești decât un popor, ce mare rahat!
Am obosit și tu nu vii

Nici prin Pentagon cu avionul boțit,
Nu dorești răul nimănu
Care are septicemie.

O, sezoane, dura-mi-aș conacul
Și iar insist pe statuia eroului.

Să te-ntreb ca de la Iov la Voi
Încotro?

Duci de răpă spovediți de hoți minimali,
Mult aer în nostalgia cazanului
Își iau zborul abnegații și alocațiuni.

Dincolo de cer, mortul are tâmpile verzi
Ca un ocean de stridii înmieresmate.

O, epicentru, mărire ție, mârțan drogat!
Eu te iubesc, dar pus în jug de călău
Să-ți numeri obsedat, cu bale lungi,
Intensitatea ierbii.

Cea mai studiată conservă
E aceea din macrou picant
Și din efectivul care o clipă senilă conturbă.
Javra de primăriță
E făcută din cioburi de brusture;
N-o poate nimeni mulțumi
Dacă n-are cel puțin priapism.

Animal bolnav de deochi
Cu gura plină de spurcăciuni rumegate
Și de transmisiuni.

Oh, te înșurubezi ca un rât
Încercînd să-ți evidențiezi piulița!

Tovarăși, v-am dat și nu v-am luat
Și v-au rămas pașii înrămați
În viețile altora!

În fiecare din voi
E un cadavru de șobolan
Scopit regulamentar de partid;
O, v-a rămas cuțitul, vai,
V-a rămas cuțitul!

(Din volumul „Acest viitor e greșeala mea” aflat în pregătire)

VERSURI ȘI PROZĂ

Puiu RĂDUCAN

Caloriferul

A venit frigul și gerul
coborând de pe cea coastă,
dârdâie caloriferul...
vai de ioi... în casa noastră!

Ne trimit prin gânduri vorbe:
Să tăcem... că va fi bine,
dar de-atâta ars cu ciorbe...
o zbughim prin țări străine.

Am ajuns cum vor aleși;
Toți, candidați la sicriu.
Ne-au adus și izolete,
să urcăm, cât nu-i târziu.

Să mergem de mână-acolo
În Raiul fără' de suspin,
să ne servească-un... „picolo”,
cu o ceșcuță de vin.

C-așa este-aici, la noi,
tristă, nebună poveste;

să devină omul bun,
doar când NU mai este...

Plinul

Speriați de roua toamnei,
rece cu brumă pe dinți,
strugurii-au fugit din vie,
pomenindu-i pe-i părinți.

Curge lin mustul din teasc
prin viața cu bolovani.
Stând pe scăunel bătrân,
Gheorghe numără la ani.

Iubito, s-a copt smochinul!
Se scurge mustul din teasc,
în cramă să-și facă chinul,
precum anii mei, un vreas.

Sita vremii ceme ani.
Crama ruginește vinul,
urcă și vântu-n castani,
toți și toate îmi fac plinul...

Răsaduri

Merg în piața centrală din spatele orașului fumuriu să cumpăr răsaduri de zori frumoși, dar mă-mpiedic de ghereta „Libertatea de-a fluiera în biserică”. Mă-nfig puternic cu picioarele-n asfaltul obosit și privesc peste gardul cocoșat cum umblă mieii pe pajiști cu găturile tăiate.

Se trezesc lacrimi sub perna norului din colț, iar tăcerile din mine vor să facă nuntă pe balamalele destinului. Cerul de pe buze urcă-n fațul din poarta târgului adormit pe jumătate.

Îmi cad nămeți trandafirii pe față. NU văd răsaduri de Doamne-ajută, iar un zvon de verde cu vântul durerii tale umblă rătăcit în subsuoara toamnelor. Pe-un un ciot de existență, lacul dintre noi ia gustul desăvârșirii. Luna, jupâna stăpână cu iubire prăfuită, merge-n exercițiul milenar de așteptare și se odihnește des în moțul stâlpului de telegraf.

Constat că un azi se pierde-ntr-un mâine mereu, iar pe hotarul nins al iubirii, în respirații de caiși pârguiți în lumina licuricilor, câteva zgârieturi ale pașilor noștri oftează angelic. Sunt trăitor printre păianjeni în piața orașului gri de unde doresc să cumpăr iluzii proaspete și răsaduri frenetice de-un Bună ziua, domestic.

Până la urmă văd cum gutuile se spânzură-n livezi, iar baba Cloanța, Cotoroața, cu șoldurile-n mâini strigă a disperare:

Ia răsadul, neamuleeee!

Mă zgâlțâie salcâmul din Sudos, mă latră câinele Ursei și mă plânge un dud.

13102022 – B. Olănești

VERSURI ȘI PROZĂ

Tiberiu ZAMFIR

Shortcut

O știm cu toții în traiul monden
Ești nevoit să ratezi câte-un tren
Dar nu-ți lăsa iubirea să te-
aștepte, oh no,
Te-ai hotărât să aplici un
shortcut
Îndeosebi când te știi admirat
Că urci dintr-un singur salt mai
multe trepte.
De dimineață în grabă am luat
Primul tren accelerat,
Spre înserat alergam de nebun
Sus pe creste-n Retezat,
Pe la mijloc de noapte, poteci dibuind,
Jos la cabană ajung gâfâind,
Iubita mă aștepta cu pădurarul.
Eu am iertat-o zicând ce folos
Vreau să trăiesc lângă chipul frumos
Și după-un timp am luat-o de nevastă,
Ce mai contează atunci de-a greșit,
I-am oferit un cămin fericit
Și iarăși a-nflorit iubirea noastră.
Viața bărbate e-o bază de date
Cu sarcini de serviciu,
Deci nu se poate să fii simultan
Și acolo și aici.
Pe la mijloc de noapte privind spre balcon
Jocul de umbre alerga pe plafon,
Iubita mă aștepta cu pădurarul!

Yummy

Și-am văzut un crocodil
Prindea pește pe Nil,
Prindea pește pe Nil.
Și-am văzut un dromader
Păștea sub palmier,
Păștea sub palmier.
Ia-mi mămiță un pui de tigrișor
Să mi-l alerg prin dormitor,
Ia-mi tătiță un mândru leopard
Să ne plimbăm pe bulevard.
Și-am văzut un urs polar
Servea doar caviar,
Servea doar caviar,
Și-am văzut u cimpanzeu
Ce bea din ceaiul meu,
Ce bea din ceaiul meu.
Ia-mi mămiță un pește papagal
Să-noate-n apa de cristal,
Ia-mi tătiță un boa constrictor
Să-l duc la vară pe vapor.
Ia-mi mămiță un pui de tigrișor
Să mi-l alerg prin dormitor,
Ia-mi tătiță un mândru leopard
Să ne plimbăm pe bulevard.
Ia-mi mămiță un pește papagal
Să-noate-n apa de cristal,
Ia-mi tătiță un boa constrictor
Să-l duc la vară pe vapor.

CRITICA DISJUNCTIVĂ

Într-un caragialesc refren, reverberat peste decenii, fanfara și ofițirul (sau dijeiul și specialul), calul de lemn, borcanul cu dulceață (sau Lamborghini și bulyingul) formează universul îngust de manifestare al unui același Goe, adversativ orientat spre degradarea oricărui nobil intrus prin mimică, gestică și atitudine, măcinat fiind de gelozia că i s-ar fura întâietatea către esența sufletului iubitor al eternei Madam Popescu. Își consumă modul de viață larvar, bazat pe complexul Oedipian, însă nu-și bate capul să se autostudieze – iubindu-se prea mult pe sine, știindu-se perfect. Domnul Goe nu analizează rațional și realist posibilitățile cadrului material de manifestare, nici nu e încântat de o nouă jucărie, de un nou pet de care, oricum, s-ar plictisi repede. În dosul scenei se face simțită prezența unui Dom Popescu ce-și răsfață progenitura, foarte probabil ofițir și dumnealui.

POEZII
Vasian MIRCESCU

OCHIUL DE LUMINĂ...

„Culorile sunt suferințele luminii”-
GOETHE
„Lumina nu se dă în puritatea ei decât
privirilor
care tocmai s-au deschis, sau care stau
să se
închidă”- **GUSTAVE THIBON**

...Din ochiul meu deschis de dinspre lume
Din care de-abia eu însumi m-am deschis
Să te privesc privind anume
Ca dinspre realitate înspre vis

Lumina pură despărțită-n șapte
Din care tainic nimic nu mă chema
Din care ochiul meu închis spre noapte
Spre alba ziuă nedespărțit se deschidea

Și iată-mă deschis dinspre-ntuneric
Și luminat de o clipă-n necuprins
Mergând spre un tărâm de tot feeric
Și de o culoare din lumină atins de dinadins

Ce se-ncerca din stingere, din disperare
Să-mi pregătească al meu nou festin
Să mă deschidă-n marea mea-ncercare
Să-mi lumineze prea sumbrul meu destin.
8 prier 2005

SONETUL BLÂNDEȚII

„Căci oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel
care se smerește pe sine se va înălța”- **Luca, 14, 11**
„Totul este impur în suflet în afară de sufletul
însuși”- **A. Thibon**

Să nu știrbești nimic din ceea ce ți-e veșnic
Chiar dacă urâciunea sufletul ți-l paște
Luptă trudind spre clipa-ți cea de pace
Reluând a ta blândețe și fi-vei mai puternic

Ci lasă urâciunea și mergi înspre lumină
Chiar dacă sufletu-ți de negură-i cuprins
Din zbuciumul vieții cu-o treaptă te-ai desprins
Urmând nemijlocit chemarea cea divină

Din noapte-ntunecoasă în care cazi plâpând
Tânjind spre zorii zilei spre roua dimineții
Îți vei scălda privire-n luceferi și curând

Obol vei da din rouă spălând umbra tristeții
Și-n liniștea clepsidrei te vei urca mizând

Prin raza cea de taină spre veșnicia vieții.
8 gerar 2004

TRECERE...

Pastel al toamnelor târzii
Sezon ce dai culoarea mierii
Prin frunze galben-ruginii
Scoate-mă din patima durerii

Trecutul anotimp senin de verde
Zburând neputincios prin treacățul venit
Prin marea liniștei încet se pierde
Spre anotimpul tern și desfrunzit

Cad frunzele în roi peste poteci
Și mă împotmolesc în așteptări confuze
Un vânt perfid îmi șuieră sudalme reci
Printre răzbateri și-ncercări ursuze

Aș vrea să-nving regretele târzii
Ce mă cutreieră din ascunzișuri sufletești
Gândind la vremuri duse străvezii
De prin trecutele cărări lumești

Să nu mă tem de frigul care mă-nfioară
Ca rob al timpului ce-amăgitor m-apasă
Să mai aștept înseninând o primăvară
Prin iarna bolnavă ce vrea să-mi intre-n casă...
toamna 2014

RISIPIRE?...

Suava lacrimă a florilor din zori
Prin irizații din suferințe de lumini
Mă-ndeamnă la visări de tine-adesori
Obol bogat de gingașe petale și...de spini

Privesc lumina boabelor de rouă
Pe cale de-a se stinge-n infinit
Când raza soarelui le desparte-n două
Împrăștiindu-le încet înspre zenit

E doar o clipă din eternitate
O scânteiere-a visului ce zboară
Din rostul strămt sus spre imensitate
Și nici-o urmă de-ntuneric nu-l doboară

.....
Dar visu-ncet-încet se prăbușește
Printre celeste povârnișuri și lumini
Și-n prejmă o deznădejde crește, crește
Întrun teluric prea bogat în spini...
răpciune 2020

LAMENTAȚII?...

Din zbuciumul vieții de ieri și-alaltăieri
M-au colindat speranțe de bine și păreri
Visatele speranțe mi s-au prelins aiurea
Ca tainice umbriri ce-ntunecă încet pădurea

Pădurea mea de-un verde crud și-nmirezmată
Ce nu părea a se mai usca vreodată...
Și iată-mă ca un copac bătrân și desfrunzit
Cu lamentări perpetue din treacățul venit...

Ce treacăț...ce venire...din orizontul gol și-anost
Încep să cadă frunze...să nu mai fiu ce-am fost...
Ce-am fost ? Un copăcel ce se voia departe
Cu file scrise-anume într-o frumoasă carte

Sperând la nemurire...la zborul către stele
Luptându-mă cu viața am mai ieșit din ele
Aș vrea să fiu copacul vrednic, înalt și demn
Credința-n Dumnezeu să fie sublimul meu
consemn...

gustar 2021

...EXIL?...

„...originea și destinația Divină a omului...” -
Mircea Eliade
„...timpul nu face decât să desfășoare această
instabilitate constitutivă.” - **B. Tătaru-Cazaban**
(*prefață la Sf. Augustin-„Despre îngeri și oameni”*)

...Neantul a mușcat din mine
Tensionând conjunctural
Tendențele-ntre rău și bine
Din legământul ancestral

Îmi este atât de schimbător
Al meu caracter ființial
Pe acest pământ rătăcitor
În lupta-mi spre auroral

Sunt creatură-ntrun exil
Cu amarnice căderi și mici suișuri
Dar simplul Eul meu umil
Se-ncearcă-nspre celeste povârnișuri

Nu sunt creat printr-un hazard
Ci-a mea tendință permisivă
Mă urcă-ncet spre stări ce ard
Prin convertirea-mi succesivă

Și-n lupta-ceasta de Sisif

Vizând savoarea siderală

Mă rog să fiu pe catastif
Pentru-mplinirea cea finală...
făurar 2005

O ICOANĂ...

Ți-am zugrăvit din cuvinte-o frumoasă icoană
Pastel de culori izvorând din profunde abisuri
Prin patimi și umbre-n telurica goană
Imagini plămădite-ntre aspirații și visuri

Fiecare silabă suavă avea o culoare
Pe frontispiciul străduințelor mele
Încercând imagini de măiestrită savoare
Zămislite din aur și pulbere de stele

Din irizări de rouă ți-am făcut o cunună
Din frunze de toamnă castaniul din plete
Fața din stropi de zăpadă și raze de lună
La gât perle sifidii înșirate pe-ndelete

În inima mea un mic colțișor nu degeaba
Adăpostea o icoană zugrăvită-n cuvinte
În care culoarea se-mperechea cu silaba
Prin imagini ieșinde din curate simțăminte

.....
...Păcat! În trecere vopseaua s-a mai șters
Cuvinte răstignite printre ere
Și din imaginea pictată-n univers
Rămase-n urmă neculoare și tăcere...

NEGRĂITA CULOARE...

Tot timpul o culoare mersul mi-a luminat
În alergarea vieții redându-mi al ei sens
Călăuzindu-mi pașii prin tot ce mi-a fost dat
O rază luminoasă dintr-un halou imens

Prin multele-mi păcate se pierdea uneori
Veghindu-mi de departe al meu urcuș pieziș
O regăseam prin trudă spre dincolo de nori
Chiar dacă pentru nimeni nu avea ascunziș

Căderi în întuneric m-alunecau în viață
Dar o simțeam aieve cum lumina întruna
Cu irizânde lacrimi întunecata-mi față
Mai mult chiar decât soarele și luna

.....
Și-astfel al meu ocrotitor Arhanghelul divinul
Subtil m-a proniat de fiecare dată
Prin negrăita culoare ce-mi sublima destinul
Ca parte pogorândă din energia necreată...

florar '18

POEME

Nicuță Ioan LUNGU

IUBITO

Iubito, strălucești
precum Calea Lactee
în noaptea Solstițiului,
când Sânzienele își arată nurii
prin fereastra dorului...
și rătăcesc prin poiană
culegând florile timpului
în ritualul iubirii.
În ochii tăi iubito,
marea se întâlnește
cu pajiștea verde
a Paradisului visat
stând pe pragul Universului,
iar șoaptele tale sunt line
ca plutirea condorului
spre veșnicia lumii.
Iar trupul tău iubito,
pare sculptat de îngeri
din cristalul primar,
în noaptea de Sânziene,
cutremurându-mi gândul
ca adierea Zefirului
prin frunze de tei,
spre păcatul lumesc!

NEMURITORUL

La Ipotești se-așterne înserare,
Iar un Luceafăr a ieșit din nor,
În tei plutesc miresmele de floare
Căci Eminescu e... Nemuritor!

Și de-i plecat acum în altă zare
Ne-a dăruit nemărginitu-i dor,
În suflete avem albastră floare,
Căci Eminescu e... Nemuritor!

Și ca un Zeu al lumii trecătoare,
Din ceruri ne privește visător,
Pe lacul lui sunt nuferii în floare,
Căci Eminescu e... Nemuritor!

La Cernăuți va arde-o lumânare
Și Bucovina plânge azi de dor,
Prin nopțile de sfântă așteptare,
Căci Eminescu e... Nemuritor!

Iar la hotare-ntindem horă mare

Și-i vom cânta al veșniciei cor,
La Nistru, ori la Tisa-ndepărtare,
Căci Eminescu e... Nemuritor

SONET XIV

Azi ne iubim în camera albastră
Printre petale din roșu trandafir,
Când vinul curge-aievea în potir
Să pâlpâie o candelă-n fereastră.

Ne-o alinta o mângâiere de zefir
Și înfloresc mușcatele în gلاstră,
Căci fericirea-i pururea a noastră
Și-i dăm iubirii, suspinul, suvenir!

Îngemănând săruturile-n șoapte,
Vom colinda pe culmi de fericire
Prin universul bolților din noapte.

Ne scufundăm în lacul de iubire
În camera albastră, să ne poarte
Spre zorii timpului din nemurire!

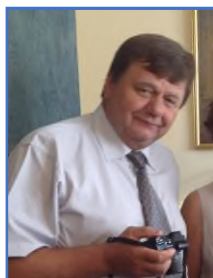
FLOAREA DE COLȚ

Visul aprins
în cumpăna nopții
îmi pribegeste pasul
spre stânci fără vârstă,
despicate de timp,
înnegrite de ploi,
să culeg floarea de colț
sădită în veșnicia lumii...
S-o așez apoi lângă tine,
puritatea ei
lângă puritatea ta,
lacrima ei
lângă lacrima ta
pe care o sorb cu nesaț
din colțul pleoapei
tremurânde de dor...
Când buzele flămânde
îți caută trupul
cu adierea dorinței,
aud doar suspinul
ce curmă tăcerea,
descătușând patimi
în noaptea rânduită a fi
noaptea iubirii noastre!

DIN CICLUL AMINTIRILOR....BACUL ...

Doru OLĂNESCU

Mă întorc din nou cu nostalgie, acolo unde a fost perla locului unde m-am născut, și nu numai! Deci în Ostrov, insulă miraculoasă răsărită în timp din apele învolburate ale Oltului, ape care înconjurau cel mai fabulos loc din țară, locul nenumăratelor povești care generații de-a rândul le-au trăit cu mai mult sau mai puțin suspans!

Acum mă tot frământă amintirea bacului care ne trecea dincolo, pe malul dinspre halta de tren Păușa. Un cablu gros de oțel era ancorat de ce două maluri, unul spre malul cu calea ferată și celălalt pe malul estic al insulei. Ajungeai la bac peste podul cu arcade ce trecea peste brațul Oltului și pe care noi îl numeam Olteț. După ce ai trecut mai înainte pe lângă clădirea pe vremuri impozantă unde tatăl meu copil înainte de războiul cel mare, mondial, îmi povestea că se uita pe geam la Cazinou, unde se juca la ruletă sau blackjack, apoi intra pe insulă. Ca să ajungi la bac trebuia să alegi aleea din stânga care trecea pe lângă locul unde se afla ștrandul de pe malul Oltului, cu cabinetele lui din lemn vopsite în culoarea verde. Multe amintiri ne sunt legate și de acel loc, ca de altfel de toată insula, deci mergând tot înainte se afla o clădire micuță care avea un rol important, era toaletă publică. Tot mai înaintând ajungeai la locul unde se afla bacul, transatlanticul copilăriei mele, bac pe care îmi aduc aminte că am trecut apele Oltului cu mama-mare, venind de la halta Păușa unde oprea în aceea vreme trenul. Podul spre Călimănești se reconstruia prin anii '60, și trebuia să ocolești pentru a folosi trenul.

Ce-mi aduc acum aminte este o zi de octombrie, anul, nu-l mai țin bine minte dar eram încă școlar, probabil era o zi de duminică fiindcă eram liberi. Cu din totdeauna prietenul meu Ionică, draci de copii împieliați, hai să facem baie la Olt! Și am

intrat în apă undeva în dreptul ștrandului, lăsându-ne să curgem cu apa până în dreptul bacului. Bacul avea două bărci de tablă peste care era o podea de lemn, în partea din amonte se afla un fel de scară care pătrundea până în apă să dirijeze curentul apelor ca să împingă ambarcațiunea spre malul celălalt. Bacul era legat printr-un troliu care aluneca pe cablu.

Așa că să facem spectacol pentru Sindicaliști, așa-i numeam noi pe cei veniți în stațiune, ne lăsam să intrăm între cele două bărci ale bacului. Dar nu întotdeauna ce-ți propui se și realizează, așa că am ratat intrarea între cele două bărci și am fost nevoit să intru sub una dintre ele...Ei bine ce-am trăit atunci nu pot uita nici-o clipă! Am încercat să ies de sub barcă dar acolo curentul de apă mă ducea în direcția în care mergea bacul. Am încercat odată, de două ori de nu mai țin minte de câte ori să ies de sub apă. Zadarnic, mă tot loveam cu capul de fundul bărcii de deasupra mea, atunci m-am speriat și am crezut cu siguranță că mă voi îneca! Îmi amintesc că am avut câteva momente în care în fața ochilor mi s-a desfășurat ca un film plin cu toate amănunțele trăite până atunci. Tot părea ca un film real și foarte clar, încât nici acum nu știu de unde a răsărit un gând, un înger, o scânteie de lumină care m-a împins între cele două bărci, ieșind cu broboane de transpirație pe frunte...

Stau și acu și mă minunez când mi-aduc aminte de bac, de filmul vieții trăit sub bac, de nebunia tinereții, de norocul care și atunci m-a însoțit...Și mulțumesc mereu cerului...

DORU OLĂNESCUamintiri din ciclul copilului năzdrăvan ?

STARE..

mai am și acum gustul
plăcut de sare
din clipele când eram
amfibiu în mări de sargase
scufundat în memoria ancestrală

îmi aduc în amiaza aburită
de aroma cafelei gânduri abia nălucite

mă vreau din nou scăldat
de soarele roșu-portocaliu
al începutului
când lumina nu-mi limpezea mintea
timpul părea etern
ca o piramidă....

Doru OLĂNESCU poezie din volumul Numărătoarea inversă

GHEORGHE LAZĂR

Constantin GEANTĂ

Anul acesta se împlinesc 200 de ani de la trecerea la cele veșnice a lui Gheorghe Lazăr. Născut pe 5 iunie 1779 la Avrig, Sibiu în Transilvania, a decedat pe 17 septembrie.1823 la Avrig, Sibiu. A fost un teolog, filozof, inginer și pedagog român, organizator al învățământului românesc. A fost un continuator al ideologiei literare și culturale a Școlii Ardelene și unul dintre principalii întemeietori ai învățământului în limba română din Țara Românească. A făcut studii de teologie și filozofie la Universitatea din Viena (în particular, studii de drept, medicină, matematică și inginerie). După 1818, a fost chemat de domnul Ioan Gheorghe Caragea la București pentru a reorganiza pe

principii noi colegiul superior de la Sf. Sava (care funcționase în limba greacă), pe care reușește să-l transforme într-o adevărată academie de studii superioare în limba națională. A tradus și prelucrat diferite cursuri (algebră, trigonometrie, morală, pedagogie, inginerie) necesare procesului didactic, contribuind la formarea terminologiei științifice de specialitate. Sub conducerea sa, Academia de la Sf. Sava a devenit un focar de educație civică și patriotică, majoritatea elevilor săi angrenându-se ulterior în procesul de reconstrucție și modernizare a societății și culturii românești. În 1821 a participat direct la mișcarea revoluționară condusă de Tudor Vladimirescu.

ALEXANDRU ODOBESCU

Gabriela MUNTEANU

Născut acum 189 de ani pe 23 iunie 1834 în București, a decedat pe 10 noiembrie 1895 la București, România. A fost prozator, eseist și istoric român. A publicat la numai 17 ani articolul *Muncitorul român* în revista „Junimea română”, organ al societății cu același nume din Paris. În acest articol Odobescu denunță suferințele țărănimii iobage, înrobirea acesteia de către ciocoi. În același spirit, animată de idei patriotice și democratice, este scrisă *Odă junimii române*, închinată studențimii din capitala Franței. La 19 ani Odobescu scrie studiul *Satira latină*, publicat doi ani mai târziu în „România literară”. În *Bazele unei literaturi naționale* Alexandru Odobescu își reafirmă polemic ideile, pledând pentru orientarea clasică a literaturii. Sub titlul *Scene din*

cronicele Țării Românești, Odobescu va publica drama *Mihnea Vodă cel Rău*, 1857, și *Doamna Chiajna*, 1860. În aceste drame, inspirate din istoria națională, Odobescu a pus un mare accent pe redarea cadrului și a atmosferei de epocă. În anul 1862 publică memorialul de călătorie *Câteva ore la Snagov*, precum și cercetări asupra mănăstirilor din Muntenia și studii de istorie literară și folclor. O dată cu începerea carierei universitare, Odobescu va da la iveală cea mai importantă dintre scrierile sale, *Pseudo - Kynegeticos*, 1874, operă de o autentică erudiție. Cursurile de arheologie, pe care Odobescu le ține la facultate, vor fi reunite în volumul *Istoria arheologiei*, 1877.

ION CREANGĂ

Elena MANDA

Născut acum 184 de ani pe 10 iunie 1839 la Humulești, Neamț a încetat din viață pe 31 decembrie 1889 la Iași. Unul dintre clasicii literaturii române. După o copilărie fericită, petrecută la țară fără nici un fel de constrângeri, a urmat - la dorința mamei sale - studii de teologie, pentru a îmbrăca rasa preotească. A urmat cursurile primare în satul natal, la școala înființată de preotul Ion Humulescu (Nemțeanu) și apoi la cea din Broșteni. În 1854 s-a înscris la școala de catiheti din

Fălțiceni, iar apoi a frecventat cursurile Seminarului de la Socola, absolvite în 1858. Ajuns să urmeze cursurile Școlii Normale Vasile Lupu (1864) conduse de Titu Maiorescu, a fost remarcat de acesta încă din anul II și numit institutor la școala primara Trei Ierarhi. Din pricina unor manifestări de independență față de canoane și față de superiorii bisericești, va fi suspendat din funcția de diacon, iar apoi și din aceea de institutor (1872),

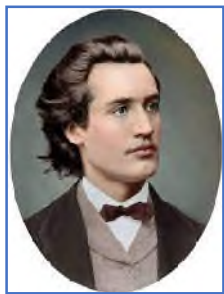

învinuit de a fi mers la teatru, de a fi tras cu pușca asupra bisericii, de a trăi de mai multi ani despărțit de soție și de a se fi tuns. Apreciat totuși ca institutor și cunoscut autor de manuale școlare (*Învățătorul copiilor, Metodă nouă de scriere și citire*) a fost reprimat în învățământ în 1874, când Titu Maiorescu devenea ministru. Un an mai târziu, l-a întâlnit pe revizorul școlar Mihai Eminescu, de care îl va lega o prietenie pe viață. Intuind geniul de povestitor al lui Creangă, Eminescu l-a determinat să-și transcrie repertoriul oral și l-a introdus în cenaclul Junimea. În perioada 1875-1884, revista cenaclului, *Convorbiri literare*, va publica aproape tot ceea ce a scris Creangă (*Soacra cu trei nurori, Capra cu trei iezi, Dănilă Prepeleac, Punguța cu doi bani, Moș Nichifor Coțcariul, Ivan Turbincă, Povestea lui Harap Alb, Amintiri din copilărie* etc.). Afectat din ce în ce mai tare de crizele tot mai frecvente de epilepsie, ca și de despărțirea de Eminescu, plecat la București, în 1887 a renunțat la învățământ și a solicitat pensionarea. S-a stins din viață chiar în ajunul Anului Nou, la doar

câteva luni după dispariția prietenului Eminescu. Scrierile sale sunt caracterizate prin jovialitate, spirit scenic, oralitate, prin fraza bogată, muzicală, cu expresii și cuvinte populare, prin gustul pentru fabulos. În universul, fantastic sau nu, al scrierilor sale, binele și răul, sublimul și grotescul, înțelepciunea și suficiența, umorul catalizează narațiunea, o însoțește ca o „vioara a doua” ce echilibrează cu înțelepciune și bunăvoință limitele personajelor prezentate, oferind cuminenție și echilibru. Recunoscut datorită măiestriei basmelor, poveștilor și povestirilor sale, a intrat în istoria literaturii române în primul rând ca autor al operei autobiografice *Amintiri din copilărie*. Expresie excepțională a copilăriei de oriunde și dintotdeauna, în care domnesc totuși detașarea și chiar autoironia față de eroul principal, naratorul însuși, lucrarea nu este lipsită de lirism, dar accentul cade pe evenimentele, pe împrejurările și pe isprăvile la care personajul principal este martor și participant.

MIHAI EMINESCU

Constantin OLTEANUL

Eminescu, Mihai născut Mihai Eminovici pe 15 ianuarie 1850 la Botoșani în Moldova, a încetat din viață pe 15 iunie 1889 la București. Scriitor român, este poetul clasic național. Romantic prin temele universului său poetic (geniul neînțeleș, titanul înfrânt, istoria, miturile, visul, iubirea nefericită, refugiul în natură etc.), dar modern prin contribuția esențială la dezvoltarea limbajului poetic, Eminescu este socotit cel mai important creator român. A debutat cu poezia De-aș avea, la revista Familia, al cărei redactor, Iosif Vulcan, i-a schimbat numele în Eminescu. Mic boier de țară, tatăl, Gheorghe Eminovici, l-a trimis la Universitatea din Viena (1869-1872), unde a studiat limbile romanice, istoria, filozofia, audiind și cursuri de economie și fizică. La Viena a cunoscut-o pe Veronica Micle, iubirea vieții sale. La întoarcerea în țară, Titu Maiorescu l-a convins să-și continue studiile la Berlin. În perioada Mihai Eminescu berlineză (1872-1874) a studiat filozofie – în special pe Schopenhauer, Kant, Platon -, limba sanscrită și filozofia vedică, literatura vremii, istorie și mitologie comparată. Din acea perioadă datează poeziile sale de inspirație romantică (primele variante la *Lucașfăruș, Călin, Împărat și proletar, Dacă treci râul Selenei,*

Glossă etc.) și proza romantică influențată de filozofia și romantismul german (*Archaeus, Avatarii faraonului Tlá, Cezara, Poveste indică* etc.). Fără să-și fi terminat studiile, în 1874 a fost numit director al Bibliotecii Centrale din Iași. În 1875 a primit postul de revizor școlar pentru județele Iași și Vaslui, perioadă în care a legat o profundă prietenie cu Ion Creangă, pe care l-a adus la Junimea, convingându-l să-și citească *Amintirile din copilărie*. În 1876 a devenit redactor la publicația *Curierul de Iași*, iar în 1877 a plecat la București, ca redactor la ziarul *Timpul*, alături de alți doi mari scriitori, Ion Luca Caragiale și Ioan Slavici. În această perioadă a publicat poezii în revista *Convorbiri literare*; tot atunci au apărut și semnele bolii care îl va afecta, din ce în ce mai puternic, până la sfârșitul vieții. Ultima parte a vieții a fost sumbră, marcată de intemări succesive la spitale și sanatorii în București, Viena, Liman (Odesa), Neamț. Titu Maiorescu s-a îngrijit de apariția primului volum de poezii, care cuprindea 61 de titluri (1883). Din 1887 a locuit la Botoșani, la sora sa, Henrieta. Încă din timpul vieții a fost considerat „marele poet național”. A creat un stil și un model, eminescianismul, stabilind unul dintre reperele ferme ale literaturii române. Printre volumele apărute postum se numără: *Proză și versuri* (1890), *Opere complete* (1914), *Scrieri politice* (1931), *Scrieri literare* (1935), *Basme în proză* (1939), *Opere* (ediție critică în 7 voi. publicată de Perpessicius, 1939-1977, continuată ulterior de Petru

Creția). Printre operele notabile se numără poemele Luceafărul, Odă (în metru antic) și cele cinci Scrisori (I, II, III, IV și V). Evocând moartea poetului, George Călinescu scria: „Astfel se stinse în al optulea lustru de viață cel mai mare poet pe care l-a ivit și-l va ivi vreodată, poate, pământul românesc. Ape vor seca în

albie și peste locul îngropării sale va răsări pădure sau cetate, și câte o stea va veșteji pe cer în depărtări, până când acest pământ să-și strângă toate sevele și să le ridice în țeava subțire a altui crin de tăria parfumurilor sale”.

90 DE ANI DE LA TRECEREA LA CELE VEȘNICE A LUI ALEXANDRU PHILIPPIDE, FILOLOGUL

Elena MANDA

Acum 90 de ani a încetat din viață pe 12 august 1933 la Iași Alexandru Philippide născut pe 1 mai 1859 la Bârlad. Lingvist și filolog român. Profesor universitar la Iași, membru al Academiei Române. A fost nepot al istoricului Daniil Philippide. Reputat pentru calitățile sale umane ; (onestitate, intransigență, spirit critic și autocritic) și pentru cele de magistru, este socotit creatorul școlii de lingvistică din Iași, printre elevii săi direcți numărându-se: Vasile Bogrea, Paul Zarifopol, Iorgu Iordan, George Pascu și Gheorghe Ivănescu. În 1898 a preluat proiectul academic al dicționarului-tezaur al limbii române, din care a redactat literele A-D (rămase în manuscris). A avut contribuții majore în domeniul teoriei lingvistice, al istoriei limbii române (*Gramatica elementară a limbii române*, 1897; *Originea românilor*, 1925-1928; *Principii de istoria limbii*, 1894) și al gramaticii istorice românești (*Introducere în istoria limbii și literaturii române* (1888).

106 ANI DE LA TRECEREA LA CELE VEȘNICE A LUI TITU MAIORESCU

Gabriela MUNTEANU

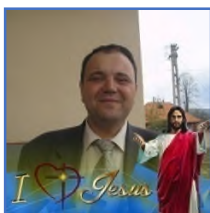

Acum 106 ani pe 18 iunie 1917 la București a încetat din viață Titu Maiorescu născut pe data de 15 februarie 1840 la Craiova. Este un critic și estetician literar, memorialist, om politic român, membru fondator al Academiei Române. După studii strălucite în Germania și Franța, a devenit rector al Universității din Iași. a inițiat, împreună cu alți tineri ieșeni, un ciclu de prelecțiuni populare, care se vor ține neîntrerupt timp de 17 ani și care sunt legate de nașterea societății culturale Junimea (1863). Această societate va dispune, din 1867, de propriul organ de presă, revista *Convorbiri literare*, în care T. Maiorescu își va publica majoritatea studiilor de critică literară și îndrumare culturală, importante pentru evoluția esteticii și criticii românești. A impus o direcție nouă în cultura română, militând pentru prioritatea criteriului valoric în toate domeniile vieții sociale și ale creației intelectuale, inclusiv artele și literatura (studiile *O cercetare critică asupra poeziei române* la

1867 și *În contra direcțiunii de astăzi a culturii române*, din 1868). Posesor al unei vaste culturi și al unui gust estetic sigur, are meritul de a fi impus conștiinței publice o serie de mari scriitori, între care Mihai Eminescu, Ion Creangă, Ion Luca Caragiale, Ioan Slavici etc. în problemele limbii literare, a combătut etimologismul, pronunțându-se pentru moderație în împrumuturi neologice, iar în domeniul ortografiei argumentând oportunitatea unui sistem fonetic flexibil, cu unele concesii făcute etimologismului (studiile *Despre scrierea limbei române*, 1866; *Limba română în jurnalele din Austria*, 1868; *În contra neologismelor*, 1871; *Beția de cuvinte*, 1873). Membru al Partidului Conservator, a fost ministru al instrucțiunii publice. După 1900 activitatea politică a devenit prioritară. A fost prim-ministru și ministru de externe între 1910 și 1912, iar în 1913 a prezidat Conferința de pace de la București. Este socotit o personalitate providențială a culturii românești și un mare orator politic. Principalele volume: *Critice* (3 vol., 1908), *Discursuri parlamentare* (5 vol., 1897-1915), *Istoria contemporană a României* (1925).

JUNIMEA Constantin GEANTĂ

Societate literară românească întemeiată la Iași în 1863 de un grup de tineri intelectuali (Titu Maiorescu, Petre P. Carp, Iacob Negruzzi, Vasile Pogor, Theodor G. Rosetti) cu vederi politice conservatoare și cu orientare proeuropeană, cu scopul de a moderniza societatea și cultura națională. Li s-au alăturat an de an (urmând deviza „Entre qui veut, reste qui peut!”) alți reprezentanți ai tinerei intelectualități ieșene - scriitori, filologi, istorici, filozofi - precum A.D. Xenopol, Mihai Eminescu, Nicolae Gane, Ion Creangă, Ion Luca Caragiale, Ioan Slavici, Vasile Conta, Teodor T. Burada, Al. Philippide, A. Lambrior, G. Panu. Primul deceniu de existență a fost cel mai fructuos, întrunirile, care la început se țineau în casele lui Titu Maiorescu, iar apoi în cele ale lui V Pogor, configurându-se ca veritabile instanțe de dezbatere a problemelor culturale importante ale timpului, cu evitarea expresă a celor politice și mondene. După 1876, societatea s-a mutat la București, împreună cu mentorul ei, Titu Maiorescu, pentru ca, în 1944, să-și înceteze activitatea. Prin prelegeri populare, prin reuniuni de cenaclu literar, dar mai ales prin revista proprie, *Convorbiri literare* (1867-1944), Junimea a jucat, decenii de-a rândul, un rol decisiv în formarea unei mentalități moderne în sânul societății românești. Junimismul, ideologie a societății, presupunea o

critică socială și politică responsabilă, primatul judecării estetice față de orice alt criteriu în receptarea operei de artă și primatul criteriului etic în fața celui politic, respingerea oricărei forme de impostură în viața publică. Promovarea programatică a principiului autonomiei esteticului a stimulat dezvoltarea marii literaturi clasice românești, scriitori importanți ai epocii (Mihai Eminescu, Ion Creangă, Ion Luca Caragiale, Ioan Slavici, Titu Maiorescu însuși în calitate de critic literar) datorând enorm spiritului și climatului instituit la Junimea. Nucleul doctrinei politice junimiste, promovată în spațiul public de personalități ca T. Maiorescu și P.P. Carp în cadrul Partidului Conservator, consta în respingerea formelor fără fond și, implicit, în opțiunea pentru o dezvoltare organică a instituțiilor moderne (din învățământ, cultură, știință, administrație politică). În problemele limbii literare, junimiștii, în frunte cu Maiorescu, s-au manifestat energic împotriva etimologismului latinizant dominant în Academia Română, reușind, în cele din urmă (în 1904), să impună prioritatea principiului fonetic în ortografia românească. Ferindu-se de excese de orice fel, Junimea a susținut principiile autonomiei esteticului, iar prin reunirea celor mai reprezentativi scriitori ai secolului, a fost cea mai importantă mișcare literară românească din secolul al XIX-lea.

152 DE ANI DE LA NAȘTEREA lui NICOLAE IORGA

Elena MUNTEANU

S-a născut pe 5 iunie 1871 la Botoșani ca fiu al lui Nicu Iorga (avocat) și al Zulniei (născută Arghiropol). A încetat din viață pe 27 noiembrie 1940 la Strejnic județul Prahova. Istoric publicist și om politic. A fost un adevărat fenomen al vremii sale, spirit enciclopedic dotat cu o uluitoare memorie. După studii medii și liceale din Botoșani și Iași, reușește să absolve Universitatea din Iași într-un singur an (1889), obținând diploma *magna cum laude*. Continuă studiile la Paris, Berlin, Leipzig și

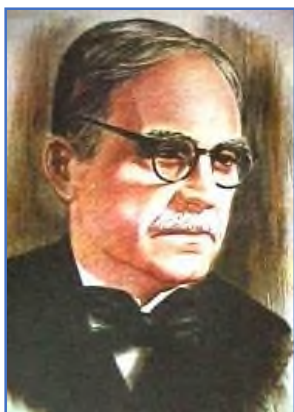
obține doctoratul în 1893. Devine membru corespondent al Academiei Române la doar 23 de ani și membru deplin în 1911. A fost și membru al mai multor academii europene. Istoric de clasa europeană, cunosător de profunzime al istoriei universale și al celei românești, Iorga a căutat să fundamenteze știința istoriografică pe factorul spiritual, să identifice semnificațiile profunde și perene ale faptelor istorice. Autor de mari sinteze istorice și de monografii tematice, opera sa cuprinde monografiile de domni, orașe, familii, precum și istorii ale armatei, literaturii, comerțului etc. A întemeiat, condus și redactat reviste (*Neamul românesc*, 1906; *Floarea darurilor*, 1907; *Revista istorică*, 1915) și a fost doctrinar al curentului

sămănătorist (a condus revista *Sămănătorul* între 1905-1906). Cunoștea aproape toate limbile moderne și era un orator excelent, deosebit de activ în plan cultural și social. A creat o serie de instituții culturale viabile, între care Fundația Iorga (1923), Universitatea Populară de la Vălenii de Munte (1908); a fost cofondator al Institutului de Studii Sud-Est Europene (1913), Institutul de Istorie Universală (1937), Școala română din Paris (Fontenay – aux – Roses, 1921), Casa Romena din Veneția (1930) etc. A fost rector al Universității, senator de drept, consilier al casei regale, fondator al Partidului National-Democrat (1910), ministru și prim-ministru (1931-1932). A fost asasinat de membri ai Gărzii de Fier, fiind considerat

responsabil, prin luările sale de poziție, de uciderea comandantului lor, Corneliu Zelea Codreanu. Nicolae Iorga a fost o personalitate de o forță creativă neegalată, autor a peste o mie de volume, între care: *Istoria Imperiului Otoman* (Geschichte des osmanischen Reiches, 5 vol., 1908-1913); *Studii și documente cu privire la istoria românilor* (31 vol., 1901- 1916); *Istoria românilor* (10 vol., 1936-1939); *Note și extrase privind istoria cruciadelor din sec. XV* (Notes et extraits pour servir à l'histoire des croisades au XV-e siècle, 6 voi. 1889-1916); *O viață de om, așa cum a fost* (1934); *Bizanț după Bizanț* (Byzance apres Byzance, 1935).

POETUL, PUBLICISTUL ȘI PROZATORUL TUDOR ARGHEZI *Constantin GEANTĂ*

Moto:

„Nu-ți voi lăsa drept bunuri, după moarte,
Decât un nume adunat pe o carte,
În seara răzvrătită care vine
De la străbunii mei până la tine,
Prin rapi și gropi adânci
Suite de bătrânii mei pe brânci
Și care, tânăr, să le urci te-așteaptă
Cartea mea-i, fiule, o treaptă.

Așează-o cu credința căpătâi.
Ea e hrișovul vostru cel dintâi.
Al robilor cu săricile, pline
De osemintele vărsate-n mine.”

Tudor Arghezi - Testament

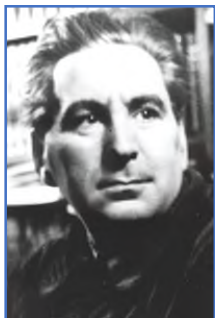
Tudor Arghezi, născut Ion N. Theodorescu, a venit pe lume la 21 mai 1880 în București și a încetat din viață pe 14 iulie 1967 la București. A fost poet, nuvelist, jurnalist și eseist român. După absolvirea studiilor la liceul Sf. Sava din București (1896), debutează cu versuri în *Liga Ortodoxă* și câștigă admirația lui Alexandru Macedonski. O scurtă perioadă de timp devine călugăr al mănăstirii Cernica (1900-1904), fără a avea însă chemarea duhovnicească, și apoi călătorește în Europa (1905-1910). Revenit în țară, traversează o perioadă de activitate literară prolifică, scriind versuri, pamflete politice și articole polemice și câștigându-și notorietatea în cercurile , politice și literare ale vremii. Mare poet modern, Arghezi este greu de încadrat într-un curent anume. Poezia sa reprezintă o contribuție esențială la dezvoltarea limbajului poetic și a limbii literare. Printre volumele de poezii se numără *Cuvinte potrivite* (1927),

Flori de mucigai(1931), *Frunze* (1961), *Noaptea* (1967). A avut o bogată activitate publicistică, fiind un spirit viu și nonconformist. A editat revista *Bilete de papagal* (1928-1945), în care și-a publicat câteva tablete, în mare parte pamflete, între care se numără și *Baroane* (1943), pamflet ce i-a adus reputația de antifascist. Acestea au fost apoi reunite într-o serie de volume: *Icoane de lemn* (1929), *Tablete din Țara de Kutu* (1933). A scris și proză, romane, meditații asupra condiției umane: *Ochii Maicii Domnului* (1934), *Cimitirul Buna-Vestire* (1936) și *Lina* (1942). Volumele de poezii *1907 - Peizaje* (1955) și *Cântare omului* (1956) reprezintă compromisul făcut de poet cu regimul comunist, fără ca substanța lirică să fie totuși afectată de ideologia sistemului totalitar. A fost membru al Academiei Române (1955) și laureat al Premiului Herder (1965).

124 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI GEORGE CĂLINESCU

Constantin OLTEANUL

Născut pe 19 iunie 1899 la București a decedat pe 12 martie 1965 la Otopeni. A fost un prozator, poet, dramaturg, critic și istoric literar, publicist român. A debutat publicistic în anul 1924, colaborând la revista „Roma” a lui Ramiro Ortiz, în care a publicat studii și articole despre diferiți scriitori italieni. George Călinescu a avut o activitate publicistică prodigioasă, colaborând la numeroase periodice („Viața românească”, „Vremea”, „România literară”) și mai ales la „Adevărul literar și artistic”, unde a deținut ani în șir cronică literară și unde publica, sub pseudonimul *Aristarc*, o rubrică intitulată „Cronica mizantropului”. A întemeiat și a condus publicațiile: „Sinteza”, în anul 1927, „Capricorn”, în anul 1930, „Jurnalul literar”, în anul 1939. În anul 1933 George Călinescu a preluat, alături de Mihai D. Ralea, conducerea revistei „Viața românească”, păstrată până în anul următor. Seria volumelor publicate de George Călinescu începe cu o lucrare cu caracter documentar, în limba italiană, intitulată *Alcuni missionari cattolici italiani della Moldavia dei secoli XVII-XVIII*, 1925 - *Unii misionari catolici italiani în Moldova în secolele XVII XVIII* și, după cinci ani, *Altre notizie sui missionari cattolici nei paesi romeni*, 1930- *Alte însemnări cu privire la misionarii catolici în Țările Române*. Apariția în anul 1932 a lucrării *Viața ului Mihai Eminescu* l-a consacrat pe George Călinescu ca istoric literar. Cartea a fost apreciată de către Garabet Ibrăileanu drept „monumentul cel mai impunător ce s-a ridicat până astăzi lui Eminescu”, așezându-l pe autorul ei printre „scriitorii cei mai artiști ai noștri”. *Viața lui Mihai Eminescu* constituie cea mai amplă cercetare de până astăzi asupra biografiei poetului. Acești scrieri i-au urmat cinci volume de exegeză consacrate operei celui MAI mare poet român. În anul 1938 George Călinescu publică lucrarea *Viața lui Ion Creangă*, urmată de reeditarea revăzută *Ion*

Creangă. Viața și opera, 1964. Sub titlul *Principii de estetică*, George Călinescu va publica în anul 1939 șapte prelegeri ale unui curs de poezie ținut în cadrul Facultății de Litere din Iași. În anul 1941 publică opera monumentală, *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, „operă a unei culturi exemplare și a unui spirit de analiză fără termen de comparație (Marian Popa, *Dicționar de literatură română contemporană*). După război publică, între alte studii de istorie literară, sinteza *Impresii asupra literaturii spaniole*, 1946, și monografiile *Nicolae Filimon* 1959, și *Grigore Alexandrescu*, 1962. La acestea se vor adăuga lucrările *Estetica basmului* 1965, și *Scriitori străini* (operă apărută postum în 1967, sub îngrijirea lui Vasile Nicolescu și Adrian Marino). Ca prozator, George Călinescu a debutat în anul 1933 cu romanul *Cartea nunții*, despre care autorul însuși spunea că este „un roman liric, la modul grec, luând ca model *Daphnis și Chloe de Longos*”. Un moment important în evoluția prozei de observație morală și socială l-a constituit apariția, în anul 1938, a romanului de factură balzaciană, *Enigma Otiliei*. George Călinescu și-a exprimat, încă de la începutul activității sale literare, adeziunea la idealul clasic de artă. *Enigma Otiliei* se integrează în clasicism prin preocuparea pe care o vedește autorul de a fixa în fiecare personaj o sumă de trăsături general-umane, subordonate uneia dominantă, creând astfel caractere, tipuri; fiecare erou al cărții devine un exponent al unei anumite categorii umane. În *Enigma Otiliei* regăsim și mijloacele romantismului și ale realismului, prin gustul antitezei și profunzimea observației morale și sociale. Alte romane: *Bietul Ioanide*, 1953, și *Scrinul negru*, 1960. Poezia lui George Călinescu se înscrie tot în linia clasicismului. Volumele de poezii publicate sunt: *Poezii*, 1937, și *Lauda lucrurilor*, 1963. Piesele de teatru au fost cuprinse în volumul postum *Teatru*, 1965.

„Originea vrajei eminesciene este în mare măsură capacitatea de dormitare, rarefacția mișcărilor vitale.” - **George Călinescu în *Istoria literaturii române, de la origini până în prezent***

*

„Prin Eminescu și scrisul său pedagogic avem cea mai înaintată viziune de ridicare a învățământului rural înainte de Spiru Haret.” - **George Călinescu**

*

„Nu sunt decât două căi în lume: omenia și neomenia” - **George Călinescu**

A. E. BACONSKY

Elena MANDA

Baconsky, Anatol Emilian născut la 16 iunie 1925, Cofa, Hotin, Regatul României, azi Republica Moldova a trecut la cele veșnice pe 4 martie 1977, București, România) Poet, eseist și traducător român. După absolvirea studiilor liceale la Chișinău și Râmnicu Vâlcea, a urmat cursurile Facultății de Drept la Universitatea din Cluj (1946-1949). A debutat cu versuri în revistele pentru copii (1943) și cu un eseu publicat în Tribuna nouă (1945), pentru ca în 1950 să publice primul volum, Poezii. Deși inițial discursul său poetic se apropiase de realismul socialist, la Congresul scriitorilor români din 1956 Baconsky a atacat dogmatismul prolet - cubismului. A fost redactor-șef al revistei Steaua (1953-1959). Stilul său poetic s-a modificat aproape cu fiecare nou volum: lirică de meditație dominant interiorizată în Fluxul memoriei (1965), lirică de introspecție, într-o tonalitate accentuat elegiacă și

confesivă în Fiul risipitor (1964), viziune tragică, sumbră asupra destinului omenirii, vidul fiind expresia unei acute neliniști existențiale, în Cadavre în vid (1969). A mai publicat însemnări din călătoriile europene și proză de factură enigmatic-terifiantă, pe linia romantismului german (Echinoxul nebunilor și alte povestiri, 1967). Postum, i-a apărut romanul parabolă Biserica neagră. Constant interesat de fenomenul poetic universal, a semnat o rubrică în revista Contemporanul și a avut o emisiune radiofonică, ambele pregătind volumele Meridiane Pagini despre literatura universală contemporană (eseuri, 1965) și Panorama poeziei universale contemporane (traduceri, 1972), un excelent: compendiu de poezie modernistă.

90 DE ANI DE LA NAȘTEREA ȘI 40 DE ANI DE LA TRECEREA LA CELE VEȘNICE A LUI NICHITA STĂNESCU

Nicolae PSECONJAN

Anul acesta se împlinesc 90 de ani de la nașterea și 40 de ani de la trecerea la cele veșnice a lui Nichita Stănescu. Născut pe 31 martie 1933 la Ploiești a încetat din viață pe 13 decembrie 1983 la București. A fost unul dintre cei mai importanți poeți români contemporani. A debutat în 1957 cu poezii publicate în revistele „Tribuna” și „Gazeta literară”. În 1960 îi apare primul volum, *Sensul iubirii*, care anunța o sensibilitate și o încercare temerară de înnoire a limbajului poetic. Treptat, Nichita Stănescu va ajunge la un vizionarism poetic deosebit de personal și la o mitologie lirică proprie, în centrul căreia stau cuvântul și șinele, pe marginea cărora creatorul își organizează întreaga existență.

Efortul de înnoire pe care poezia lui Nichita Stănescu îl experimentează ne este mărturisit de poetul însuși în *Ars poetica* (din voi. *Dreptul la timp*): „îmi învățam cuvintele să iubească,/ le arătam inima mea/și nu mă lăsam până când silabele lor/nu începeau să bată.” Poetul își propune ca printr-un limbaj modern să materializeze concepte și idei în forma plastică a poeziei, majoritatea poemelor sale sau a ciclurilor în care sunt reunite articulându-se ca adevărate viziuni - metafore asupra sferei de gândire, și sensibilitate al omului contemporan. Dintre volumele publicate de Nichita Stănescu amintim: *O viziune a sentimentelor*, 1964; *Dreptul la timp*, 1965; *11 elegii*, 1966; *Oul și sfera*, 1967; *Laus Ptolemaei*, 1968; *Necuvintele*, 1969; *În dulcele stil clasic*, 1970; *Măreția frigului*, 1972; *Epica Magna*, 1978; *Opere imperfecte*, 1979 etc.

90 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI ROMULUS VULPESCU

Constanțiu GEAN

Romulus Vulpescu s-a născut la 5 aprilie 1933, la Oradea și a încetat din viață la 18 septembrie 2012, la București. A fost un poet, scriitor, traducător, editor, publicist și politician român. Romulus Vulpescu a fost fiul Elenei (născută Botez) și al lui Constantin Vulpescu, maistru militar armurier. A fost căsătorit cu prozatoarea Ileana Vulpescu, cu care a avut o fiică, Ioana (d. 2012). Absolvent al Facultății de Filologie din București, a funcționat ca redactor la ESPLA și EPLL „a fost secretar literar la Teatrul „Delavrancea” și secretar de redacție la revista *Manuscriptum*, iar din 1974 a colaborat la radio ca regizor, interpret. Este un mare bibliofil. Poetul face, în contextul literaturii noastre de astăzi, o figură singulară, cu o operă redusă ca întindere, dar originală. Realizat în epoca „exploziei lirice”, ca un mare talent și un mare „meșteșugar” al artei poetice, el este și un savant filolog, cu practică

aplicare în domeniul romanisticii. Ne-a dat cele mai bune și frumoase versiuni în limba română din Villon, Rabelais, Jarry, poezii Pleiadei, Tasso etc. Neîntrecută de nimeni este cunoașterea vechilor texte religioase, a cronicilor, a clasicilor în frunte cu Odobescu, a argourilor, a prețiozității neologice, înclinarea parodică fiindu-i în sânge. Ne aflăm în fața unui Păstori al zilelor noastre, trăind din scris (Ion Rotaru). A debutat editorial cu volumul *Poezii*, în 1965, urmat de: *Și alte poezii* (1970); *Arte & meserie* (1979); Traduceri: Tasso, *Aminta* (1955); Rabelais, *Gargantua* (1962); Shakespeare, *Viața și moartea lui Richard al III-lea* (1964); Poezii Pleiadei (1965); Jarry, *Ubu* (1969); Charles d’Orleans, *Poezii* (1975)

2 ANI DE LA TRECEREA LA CELE VEȘNICE A LUI NICOLAE DABIJA

Elena MUNTEANU

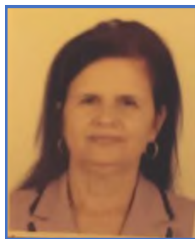
Născut pe 15 iulie 1948 la Codreni, raionul Cimișlia, RSS Moldovenească, a încetat din viață pe 12 martie 2021 la Chișinău. Scriitor, istoric literar și om politic român din Republica Moldova, membru corespondent al Academiei de Științe a Moldovei (2012). După debutul din ziarul *Tinerimea Moldavei* (1965), a urmat cursurile Universității de Stat din Moscova (1966-1972), secția Ziaristică, dar a fost exmatriculat pentru „activități antisovietice” (1969) și reabilitat un an mai târziu, fiind admis la Facultatea de Filologie. Apariția liricii de idei din placheta *Ochiul al treilea* (1975) face din poet unul dintre reprezentanții generației șaptezeciste din literatura Moldovei din stânga Prutului, care se va numi chiar „generația ochiului al treilea”. Lirica sa va evolua programatic, de la promovarea esteticului spre lirismul pur, extras în principal din etosul folcloric. *Zugravul anonim* (1985) și *Aripă sub cămașă* (1989) coboară în mitologia populară, pentru ca în volumele

următoare, *Dreptul la eroare* (1993) și *Cerul lăuntric* (1998), discursul liric să se radicalizeze, să treacă într-un registru nou, angajat, neocolind chiar izbucniri polemice, taxând vehement, ironic, evenimente și stări sociale ale timpului. A scris și versuri ludice și s-a preocupat de recuperarea unor vechi scriitori, ignorați, uitați sau chiar necunoscuți (*Antologia poeziei vechi moldovenești*, 1986), dar și de clasicii literaturii române, în colecția de eseuri *Pe urmele lui Orfeu* (1983), scrise pe baza documentelor și a datelor istorice adunate din arhive din Moscova, Kiev sau Harkov. Verbul incisiv este dedicat fără ezitări pronunțării adevărului istoric despre țara sa, exercitat în articolele de atitudine politică angajată *Libertatea are chipul lui Dumnezeu* (1997) și *Icoana spartă* (1998). Este un militant activ al renașterii culturale moldovenești și al apropierii Republicii Moldova de valorile politice, culturale și sociale europene. Este laureat al Marelui Premiu pentru Poezie Nichita Stănescu (1993) și membru de onoare al Academiei Române (2003).

144 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI GRIGORE PIȘCULESCU
(GALA GALACTION)

Ana VASILE

Pentru iubitorii de Biblie și de Literatură Română, data de 16 aprilie reprezintă un prilej de aducere aminte cu bucurie, că în urmă cu 144 de ani (1879), în comuna Didești-Teleorman, s-a născut Grigore Pișculescu; tata, Nicolae Pișculescu, arendaș, iar mama, Chiriachia (n. Ostreanu, fiica unui Preot din Roșiorii de Vede).

În 1898, a fost admis la Facultatea de Litere și Filosofie a Universității București; la sfârșitul anului universitar, se retrage și se înscrie la Facultatea de Teologie din București (1899-1903), apoi continuă la Facultatea de Teologie din Cernăuți, inclusiv Doctoratul (1909).

A fost Hirotonit Preot în 1922; între 1926-1941 ajunge Profesor la Facultatea de Teologie din Chișinău (și Decan 1941-1947).

A publicat mult între cele Două Războaie Mondiale (și) cu ajutorul lui Tudor Arghezi; a editat Revistele: „Cronica” și „Spicul”, între 1915-1918.

Ca Teolog a publicat Studii despre Noul Testament, Predici, Meditații, Conferințe și articole. Ca Pr.prof.univ.dr., Grigore Pișculescu, împreună cu Pr. prof. univ. dr. Vasile Radu, au făcut o nouă traducere a Bibliei în Limba Română.

După 1918, a făcut o traducere memorabilă din Shakespeare, „Neguțătorul din Veneția” și articole la „Adevărul”, „Sămănătorul” și „Viața Românească”.

Aproape toți cititorii cunosc faptul că scrierile literare și articolele de Presă, le-a semnat cu pseudonimul „Gala Galaction”.

A scris volume de nuvele, romane, note de călătorie, articole în principalele Ziare și Reviste din acele vremuri.

A debutat în 1902 cu „Moara lui Călifar” în care ne spune despre ispita Diavolului, apoi Nuvele și Schițe în 1914, „Biserița din Răzoare”, pentru care a primit „Premiul Academiei Române” în anul 1915.

Prin Nuvelele sale: „Moara lui Călifar”, „De la noi la Cladova”, „Gloria Constantini”, a unit tratarea realistă cu fantasticul magic. Cele scrise între 1902-1910, sunt de mare referință și îi asigură locul în Literatura Română (Nuvele și Povestiri).

Le-a publicat în Revistele: „Literatura și Arta Română” („Moara lui Călifar”, 1902), „Linia dreaptă” (1904), „Revista idealistă” (1907).

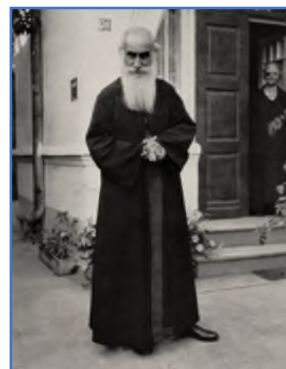
În cartea „De la noi la Cladova”, descrie lupta dintre virtute și ispită.(cf. George Călinescu). Notabil este și romanul „Papucii lui Mahmud”, prin care ne propune o Religie naturală și admite valabilitatea tuturor confesiunilor Religioase. În „Doctorul Taifun”, descrie o dezvinovățire a Magdalenelor.

A lăsat și un interesant roman autobiografic „La răspântie de veacuri” (dar cu dilatație verbală).

Postmortem, a fost publicat „Jurnalul lui Gala Galaction”, unde face portrete, contururi inedite din perspectivă moral-psihologică a omului Grigore Pișculescu.

Amintim în treacăt simpatiile sale socialiste, apoi marxiste de stânga, influențat filosofic de Constantin Dobrogeanu-Gherea. Cu toate că a fost un militant activ de stânga, comuniștii tot i-au dat o porție de pușcărie...apoi membru în MAN. în Academia Română ș.a.

A călătorit în Țara Sfântă, Egipt, Grecia, Italia, Ungaria ș.a. În ultimii ani din viață a suferit de congestie cerebrală, imobilizat la pat...S-a stins la 8 martie 1961, în București...

„Eminescu, copil de patru, de zece, de paisprezece ani... a venit, de nenumărate ori, întâi cu părinții și, apoi, singur sau întovărășit de frați și de prieteni, ca să vadă pe Maica Fevronia și să cerceteze mănăstirea din codri. Eminescu a coborât din Botoșani pe aceste cărări care descurcă poienile înflorite, vâlcelele mascate cu trandafiri sălbatici și umbra stejarilor bătrâni, și s-a urcat la schitul cenușiu și plin de pace. La Mănăstirea Agafton a cunoscut Eminescu întâia oară cenobitismul creștin-ortodox și pravilele lui și toată trista lui Frumusețe.” - **Gala Galaction**

LA 137 DE ANI DE LA NAȘTEREA POETULUI GEORGE TOPÂRCEANU

Aritina-MIHAELA IONESCU

Aproape toți cititorii au auzit măcar o dată de George Topârceanu: la școală când erau elevi, sau la radio/televizor unde s-au difuzat-mai ales primăvara-cântece pe versuri ale cunoscutului Poet.

George Topârceanu, s-a născut la data de 20 Martie 1886 la București. Mama, Paraschiva; tata, Gheorghe Topârceanu.

Începând cu anul 1898, studiază la Liceul „Matei Basarab” din București; începând cu 1901, se transferă la Liceul „Sfântu Sava”, tot din București.

A debutat în Literatură, în anul 1904, când a publicat primele poezii în Revista umoristică "Belgia Orientului"; a semnat cu pseudonimul "G. Top".

În anul 1909, publică în Revista „Viața Românească”, parodia „Răspunsul micilor funcționari”, lucru care face să fie remarcat!

În anul 1911, se mută la Iași și ajunge Secretar de Redacție la Revista „Viața Românească”. În anul 1916, publică „Balade vesele” și „Parodii originale”. În anul 1919, împreună cu Mihail Sadoveanu, scoate Revista „Însemnări Literare”.

În anul 1928, a publicat volumul de poezii „Migdale amare”, iar în 1930, volumul de proză „Scrisori fără adrese”; șase ani mai târziu (1936), „Pirin Planina, epizoduri tragice și comice din captivitate” și romanul umoristic "Minunile Sfântului Sisoie" (acesta din urmă, nefinalizat, publicat postum în 1938).

În anul 1926, a fost laureat cu „Premiul Național de Poezie”. În anul 1936, este primit ca „Membru Corespondent al Academiei Române”!

În continuare, voi aminti unele titluri din opera lui George Topârceanu:

- Balade vesele și triste: Cântec, Balada munților, Balada unui greier mic, Rapsodii de vară, Rapsodii de toamnă, Manon și des Grieux, Noapte de toamnă, Noapte de iarnă, Singuri, În drum, Pastel, Vecina, Broaștele, Păinjenis, Epilog.
- Migdale amare: Călimara, Toamna în parc, Expunere de motive, Balada călătorului, Balada unei stele mici, Aeroplanul, La vânătoare, Un duel, Populară, Gelozie, Octombrie, Noiembrie, Scrisoare, Ripostă.
- Din periodice: Furtuna, Somnul, 1908, Eclipsă, Catrene improvizate.
- Portret: Cărți cu voi.
- Postume: Zi de vară, Plouă, Din tren, Romanță în stil vechi, Fabule pentru copii (4 fabule), Fabule mici pentru oameni mari (3 fabule).
- Parodii originale: Mihai Viteazul și turcii (Dimitrie Bolintineanu), Noapte de august (Alfred de Musset), Vara la țară (Al. Depărățeanu), Răspunsul cometei (A. Mirea), Blesteme (Tudor Arghezi).

Poetul George Topârceanu, s-a stins din viață la data de 7 Mai, 1937 la Iași din cauze naturale (cancer la ficat).

Filiața UZPR-Olt, "Pan M. Vizirescu", îi va purta o neștirbită recunoștință!

Aritina-Mihaela Ionescu, UZPR-Olt

„Sinceritatea în artă e o însușire supremă. În ultima analiză, ea mi se pare chiar condiția unică a poeziei lirice... Nu oricine însă poate fi sincer în versuri.” – **George Topârceanu**

*

„Mulțumirile mici sunt fericiri adevărate. Numai când ești însetat, fiecare picătură de apă face mai mult decât un diamant.” – **George Topârceanu**

*

„A fi patriot nu e un merit, e o datorie” – **George Topârceanu**

104 ANI DE LA NAȘTEREA LUI CONSTANTIN NOICA

Elena MANDA

Anul acesta se împlinesc 104 ani de la nașterea lui Constantin Noica. Filozof și eseist român s-a născut pe 12 iulie 1909 la Vitănești, Teleorman și a decedat pe 4 decembrie 1987 la Sibiu. Format ca tânăr student în climatul spiritual universitar din jurul lui Nae Ionescu, a evoluat, asemenea altor colegi de generație (Emil Cioran, Mircea Eliade), către o filozofie a autenticității cu accente naționaliste (trăirismul): Mathesis sau bucuriile simple, 1934, Concepte deschise în istoria filozofiei la Descartes, Leibniz și Kant, 1936. Condamnat în anii stalinismului la domiciliu forțat (1949-1958) și la închisoare politică (1958-1964), a revenit în spațiul publicistic la începutul anilor 1970, impunându-se cu autoritate ca mentor și antrenor spiritual al unui grup de elită al tinerei intelectualități românești, numit ulterior „Școala de la Păltiniș” (printre aceștia, Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu, Sorin Vieru). Lansează ideea rezistenței prin cultură la agresiunea dizolvantă a ideologiei comuniste: o disciplină intelectuală de fier și o instrucție filozofică de bază (învățarea limbilor greacă veche și germană și contactul viu și permanent cu marile texte ale gândirii

universale). După propriul său model (a tradus și comentat o serie de texte filozofice importante, din presocratici, Platon, Aristotel, comentatori aristotelici, Immanuel Kant, Rene Descartes etc.), le cerea discipolilor să citească în original marile texte. Fie că tratează teme de istoria filozofiei, de ontologie (Devenirea întru ființă, 1981) sau logică (Scrisori despre logica lui Hermes, 1986), de gnoseologie sau filozofia culturii (Douăzeci și șapte trepte ale realului, 1969, Rostirea filozofică românească, 1970, Sentimentul românesc al ființei, 1978, Despărțirea de Goethe, 1976, Eminescu sau gânduri despre omul deplin al culturii românești, 1975), militează pentru „înfăptuiri culturale” majore; lucrările sale sunt scrise într-un stil care îmbină strălucirea expresiei cu rigoarea demonstrației euristice, neologismul cel mai recent cu termeni vechi sau populari, cărora li se conferă o nouă demnitate. Inspirat în parte de fenomenologia heideggeriană, Noica a intenționat conturarea sau detașarea unui „mod de a fi” românesc, implicat în structurile lexicale ale limbii române. A fost un strălucit eseist (Șase maladii ale spiritului contemporan, 1978, Jurnal de idei, 1990, Eseuri de duminică, 1992).

67 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI MIRCEA CĂRTĂRESCU

Constantin GEANTĂ

Anul acesta s-au împlinit 67 de ani de la nașterea lui Mircea Cărtărescu.

Născut pe 1 iunie 1956 la București, Mircea Cărtărescu este un poet, prozator, eseist, critic literar și jurnalist român. Este unul dintre cei mai premiați și traduși scriitori români ai perioadei post-comuniste, publicând peste 30 de volume, traduse în 23 de limbi. Este unul dintre numele frecvent menționate pentru nominalizare la Premiul Nobel pentru literatură, fiind propus oficial, de două ori, de către Uniunea Scriitorilor din România. Este membru al Uniunii Scriitorilor și al PEN România și profesor la Universitatea din București. Mircea Cărtărescu urmează Liceul „Dimitrie Cantemir” și Facultatea de Limba și Literatura Română din București (1980). Între 1980-1989 a fost profesor la o școală generală, funcționar la Uniunea Scriitorilor, redactor la revista *Caiete critice*. Din 1991 este asistent la Universitatea bucureșteană. E unul din poeții admirați ai generației '80, formați la *Cenaclul de Luni* (în jurul criticului N. Manolescu). De altfel, după debutul din 1980 cu vol. *Faruri, vitrine, fotografii*, apare în 1982 vestita antologie de grup *Aer cu diamante* (împreună cu poeții înnoitori Traian T. Coșovei, Florin Iaru și Ion Stratan). Mai publică: *Poeme*

de amor, Totul, Levantul, Dragostea, Dublu CD. După 1989 trece cu îndrăzneală la proză: *Visul* (reeditat apoi *Nostalgia*), *Travesti*, *Orbitor*, *Aripa stângă*. Este doctor în literatură și lector la Facultatea de Litere București. Al. Cistelean îl consideră „Prim-poet (chiar fost contestat) și prim-poetician al generației '80”. Poetul postmodernist ieșean și teoretician al noii paradigme lirice, Daniel Corbu, scrie în *Postmodernismul pe înțelesul tuturor* că Mircea Cărtărescu știa printre primii despre schimbarea, în lume, a limbajului poetic, începând să facă (teoretic și practic) postmodernism cu orice preț, întâi în poezie, apoi în proză, depășind scrierea desuet-idilică a generației precedente și introducând energic tehnicile poetice noi, după ce dă un program manifest (1979). Taie o breșă în poezia modernă, depășită și stătută, făcând noii școli literare, dominată de: prozaism, grotesc, univers depoetizat, ludic, că intertextuală, invazia cotidianului, uneori teribilism, adică *altceva* decât făcuse generația N. Stănescu, Sorescu, Dinescu.

CUPRINS

POEME - Florentin SMARANDACHE.....	1
POEME - CORINA VLĂDOIU.....	3
REVISTA PERSPECTIVA, IMPRESII DE CITITOR - Constantin GEANTĂ.....	5
FASCINAȚIA NISIPULUI - Din volumul Flori de hârtie, apărut la Editura ePublishers, 2022- Iosefina SCHIRGER.....	6
POEME - Loredana STAN.....	8
POEME - Mihai CĂLUGĂRIȚOIU.....	9
POEME - Iuliana LINTE.....	10
EPIGRAME - Ștefania MARINEANU.....	11
UN VIS, UN POEM, O IUBIRE... - Marian Teodor POPESCU.....	12
POEME - Ovidiu Cristian DINICĂ.....	14
POEME - Mircea Liviu GOGA.....	15
VERSURI ȘI PROZĂ - Puiu RĂDUCAN.....	16
VERSURI ȘI PROZĂ - Tiberiu ZAMFIR.....	17
POEZII- Vasian MIRCESCU.....	18
POEME - Nicuță Ioan LUNGU.....	20
DIN CICLUL AMINTIRILOR...BACUL ... - Doru OLĂNESCU.....	21
GHEORGHE LAZĂR - Constantin GEANTĂ.....	22
ALEXANDRU ODOBESCU - Gabriela MUNTEANU.....	22
ION CREANGĂ - Elena MANDA.....	22
MIHAI EMINESCU - Constantin OLTEANUL.....	23
90 DE ANI DE LA TRECEREA LA CELE VEȘNICE A LUI ALEXANDRU PHILIPPIDE, FILOLOGUL - Elena MANDA.....	24
106 ANI DE LA TRECEREA LA CELE VEȘNICE A LUI TITU MAIORESCU - Gabriela MUNTEANU.....	24
JUNIMEA - Constantin GEANTĂ.....	25
152 DE ANI DE LA NAȘTEREA Lui NICOLAE IORGA - Elena MUNTEANU.....	25
POETUL, PUBLICISTUL ȘI PROZATORUL TUDOR ARGHEZI - Constantin GEANTĂ.....	26
124 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI GEORGE CĂLINESCU - Constantin OLTEANUL.....	27
A. E. BACONSKY - Elena MANDA.....	28
90 DE ANI DE LA NAȘTEREA ȘI 40 DE ANI DE LA TRECEREA LA CELE VESNICE A LUI NICHITA STĂNESCU- NICOLAE PSECONJAN.....	28
90 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI ROMULUS VULPESCU - Constantin GEAN.....	29
2 ANI DE LA TRECEREA LA CELE VEȘNICE A LUI NICOLAE DABIJA- Elena MUNTEANU.....	29
144 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI GRIGORE PIȘCULESCU (GALA GALACTION) - Ana VASILE.....	30
LA 137 DE ANI DE LA NAȘTEREA POETULUI GEORGE TOPĂRCEANU - Aritina-MIHAELA IONESCU.....	31
104 ANI DE LA NAȘTEREA LUI CONSTANTIN NOICA - Elena MANDA.....	32
67 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI MIRCEA CĂRTĂRESCU - Constantin GEANTĂ.....	32
CUPRINS.....	33

**„ZIUA LIMBII ROMÂNE ”, SĂRBĂTORITĂ ÎN CADRUL
FILIALEI OLT-UZPR „PAN M. VIZIRESCU” ÎN PARTENERIAT
CU COLEGII DE LA VÂLCEA**

ISSN 2668 – 6759
ISSN L 2668 - 6759